

Fotó: Kálmán Kristóf

És ebben a döbbszent csendben most már nem lehetett tudni, hogy honnan jön a harangszó, mert ott volt mindenütt, mint a szél orgonája az erdők felett, ott volt a kunyhóban és a havas berekben, hómezőkön, kívül és belül, nem kérdezett semmit, nem mondott semmit, csak volt – talán kezdettől fogva, mint a jóság simogató örök vágya, hogy elmúljon, ami rossz, épüljön, ami rom, gyógyuljon, ami seb, puhuljon, ami harag, olvadjon, ami fegyver, s ne szálljon soha harangszó a bosszú és fájdalom üszkei felett... ne szálljon sehol a világon.

És nem lehetett megmozdulni ebben a csendben, ami elment, és visszajött mint a szeretet emléke, mint a simogatás, ami régen elmúlt, s nem múlik el soha, mint egy táj, amelyben csak távoli mezők vannak, és méhdongás, mint egy ünnep, amelynek nincs kezdete, és nincs vége, mint a csillagos éjszaka, amelyben ott van már a hajnal, mint a fészek, amelyből holnap biztosan kirepülnek a fiókák; mint az ölelés, virágok, emberek és világok ölelkezése, amiben nincs más, csak Szeretet... (Fekete István: Téli berek)

**Kellemes karácsonyi ünnepeket és békés,
boldog új esztendőt!**

Egy nehéz év után...

ÖNKORMÁNYZATI HÍREK

A 2020-as esztendő nem csak az emberek, hanem az önkormányzatok számára is sokszorosan nehéz volt. **Aller Imre** polgármester a következőket mondta erről a rendkívüli helyzetről:

Az idei év, mint ahogyan azt mindenki tudja, a koronavírus és az az elleni védekezés jegyében telt el. Ezen belül az önkormányzat legfontosabb feladata az intézményeink fenntartása és az idősellátás biztosítása volt. Ezekhez a feladatokhoz érdemi állami segítséget azóta sem kaptunk, sőt inkább nehezítették a munkánkat azzal, hogy például a gépjárműadó bevételt elvonták. Azt pedig megdöbbenéssel tapasztaltuk, hogy miközben a szegyenletesen alacsony fizetést kapó szociális területen dolgozó kollégáink a terepen próbáltak helytállni a helyi idősök érdekében, addig az országgyűlési képviselő úr fűtött, fertőtlenített irodájából megtörtént az első érdemi tevékenység a járványidőszak alatt: elkezdtek onnan hívogatni a kónyi szépkorúakat, hogy megkapják-e a megfelelő ellátást az önkormányzattól. Ez dolgozóinkat is igen negatívan érintette, hiszen ők erejüket megfeszítve végezték munkájukat, és úgy érezték, hogy illetéktelenek kezdik ellenőrizgetni őket. De ilyen körülmények között is igyekeztünk mindent megtenni a lakosság érdekében. A veszélyhelyzet alatt az önkormányzat hivatala folyamatosan működött, a helyiek minden ügyes-bajos

dolgukban fordulhattak hozzám, valamint kollégáimhoz, így is próbáltuk tompítani a lakosság nehézségeit.

Megkezdtük az új építési telkek kialakítását: sikerült megvásárolni az ehhez szükséges földterületeket, a vázrajzok elkészültek, az engedélyeztetés folyamatban van. Felújítottuk a Rákóczi utca 52-82 sz. közötti szakaszának útburkolatát, saját erőből, mivel a felújítás támogatására benyújtott sokadik pályázatunk ismét nem nyert, és kitartó próbálkozásainkat még egy emléklappal sem honorálták! Felújításra került a Mátyás király utca, valamint a 85-ös főút melletti buszmegálló közötti járdaszakasz, mert teljesen elhasználódott. A Béke utcai járda is elkészült, melyhez a Magyar Falu Program keretében anyagköltségre kaptunk támogatást. Hagyományos rendezvényeink közül, amit a hatályos jogszabályok megengedtek azokat megtartottuk, amit pedig nem, ott új, innovatív megoldásokat alkalmaztunk, például kisfilmeket készítettünk és közzétettük.

Visszatérve a Magyar Falu Programra. Itt természetesen minden lehetséges – szükséges és fejlődésünket szolgáló – célra nyújtottunk be pályázatot az év második felében is. Azonban meg kellett állapítanom, hogy ez a „pályázati program” sokkal inkább a Képviselő Úr részéről preferált nagyúri kegy, osztogatás, mintsem korrekt, szakszerű bírálaton alapuló

támogatás. Pályáztunk az orvosi szolgálati lakás felújítására, de nem nyert, kerékpárútra, de az sem, és a temetői ravatalozót sem újíthatjuk fel – második alkalommal került elutasításra – ebből a forrásból. Ez utóbbit különösen azért nehezményezzük, mert tudunk olyan kistelepülésről a környéken, amely ugyanezen célra már kétszer kapott jelentős összeget egy éven belül. Megjegyzem, nem igazán van még egy olyan ravatalozó az országban, melynek tornyában Pápa által megáldott harang szól! Az egész programmal kapcsolatosan pedig felháborító, hogy bár ez hazai forrásból megy, és Kónyi lakosai a környéken vélhetően messze a legtöbb adót (személyi jövedelemadó, általános forgalmi adó, egyéb adók és járulékok...) fizetik be az állami költségvetésbe, mégis nagyon keveset, szinte morzsákat kapunk vissza belőle. Így eléggé nehezített pályán, de továbbra is mindent megteszünk Kónyi fejlődése érdekében.

Bízom benne, hogy tavasszal rendeződik a vírushelyzet, és életünk visszakerül a rendes kerékvágásba, így képviselőtársaimmal, kollégáimmal és minden helyi lakossal együtt tudunk tovább haladni egy minél modernebb 21. századi falu megteremtése felé. Ebben a reményben kívánok minden kónyinak boldog, békés karácsonyt és egészségben, sikerekben, szeretetben gazdag új esztendőt!

A mi karácsonyfánk

Immár hagyomány településünkön, hogy évről évre felállítjuk advent első vasárnapján, a falu karácsonyfáját a Dísztéren. Ez évben is ott áll Díszterünkön mindannyiunk örömeire a fenyőfa, melyet **Kurunczi Ignácné** Vasvári utcai lakos ajándékozott közösségünknek.

Karácsony ünnepe... Megnyílik az Ég

A karácsony napja mindig olyan egy kicsit, mintha nem is ebben a világban élnénk, mintha elhagynánk egy rövid időre ezt a rohanó, tülekedő, hangos és szürke földi életet. Egész más hangulatú ez a nap, valahogy békésebb, nyugalmasabb, szeretetteljesebb és boldogabb. Legalábbis ilyen emlékek élnek bennünk róla, amikor a farsztó hétköznapokból, a küzdelmekkel és csalódásokkal teli, ünneptelen időszakokból „visszanosztalgizunk” egy kissé.

És a valóság tényleg ez: karácsony ünnepe megnyílik az Ég, és az Isten Fia elhozza a Földre a Mennyország üzenetét. Amikor az ember kisgyermekként éli meg a karácsonyt, szinte mindig bepillantást nyer a Mennyországba. Ezért várja olyan szívrepesve évről-évre! Valami több ez, mint az ajándék miatti izgalom, hiszen ajándékot máskor is kap. Olyasmit élünk át, amit valóban csak a kis Jézustól kaphatunk: Isten Országának örömét, békéjét, szeretetét.

Azonban, sajnos az is gyakori tapasztalat, hogy az emberek többsége, ahogy telnek-múlnak az évek, egyre ritkábban képes megtapasztalni ezt a hangulatot, átélni ezt a varázst, sajnos még karácsonykor is! Fájdalmasan

próbálják felidézni a régi, porral betemetett érzéseket, szavakat, tetteket, de valahogy sehogyan sem akar sikerülni!

Vajon miért? Azért, mert a karácsony elmúltával szinte semmit sem viszünk tovább a hétköznapokba abból, amit akkor kaptunk. A karácsonyfa körül imádkozunk, szent énekeket énekelünk közösen, de az év többi napján még egyénileg sem szakít időt a legtöbb ember az imára. Karácsonykor átéljük annak örömét, hogy valamit adhatunk embertársainknak, a szürke hétköznapokon azonban állandóan az a kérdés forog bennünk: „Nekem ez mire jó? Mi lesz belőle a hasznom? Nekem mi jut belőle?”

Karácsonykor nem azért nyílt meg az ég, hogy újra becsukódjon! Isten nagy ajándéka, az emberré lett Krisztus itt maradt velünk. Vele valóban elérkezett hozzánk az Isten Ország. Ha akarjuk, nap mint nap felüldülhetünk „Isten kertjében”. Nem szabad bezámunk a fülünket és a szívünket, ha meghalljuk a hívó szót!

Az angyalok kara hiába zengte volna a Mennyország dicsőségét a pásztoroknak, ha ők nem lettek volna hajlandók felkelni, otthagyni bárányaikat, elindulni és felkeresni a jászolban fekvő Megváltót. A napkeleti csillagot sokan látták a bölcséken kívül is, talán a jelentését is megfejtették, mégiscsak néhányan indultak el, hogy otthagya biztonságos, meleg

otthonukat hosszú vándorlás után megtalálják a nagy Királyt, az Isten Fiát.

Ha ezen a karácsonyon – talán csak halványan, messziről is, de megpillantjuk azt a bizonyos „kaput”, ne menjünk el mellette! Lépjünk be, és amennyire csak lehet, maradjunk meg ebben a kertben, a Mennyország vonzásában! Ha az imádságban érezzük Isten közelségét, imádkozunk holnap és holnapután is! Ha a szentmisén megnyílik a szívünk Isten felé, jöjjünk el máskor is! Ha a családtagjainkhoz, munkatársainkhoz képesek vagyunk türelmesek és kedvesek lenni, gyakoroljuk ezt a türelmet és kedvességet más napokon is!

Ha így teszünk, akkor, ha nem is mindig egyforma intenzitással, de érezni fogjuk az ünnep hangulatát, az Istentől kapott igazi életörömet egész év során!

Szívből kívánok minden kedves Olvasónak, Családtagjainak, Szeretteiknek Istentől megáldott, szeretetben megélt Áldott Karácsonyi Ünnepeket és Egészségben, Sikerekben gazdag Boldog Új Évet!

(fotó: Templomunk betleheme)
Brezina Balázs
 plébános

30 éves a magyar önkormányzatiság

A magyar önkormányzatiság idén lett 30 esztendő. Ez a rendszer, bár a jelenlegi kormány erőteljesen le akarja építeni, az egyik legfontosabb demokratikus vívmányunk, és ennek köszönhetően az ország legtöbb települése jelentős fejlődésen ment keresztül. E cikkben azt nézzük meg, hogy Kóny hogyan fejlődött az önkormányzatiság 3 évtizede alatt.

A MAGYAR ÖNKORMÁNYZATI RENDSZER

Magyarországon a helyi önkormányzatok az 1989-ben bekövetkezett rendszerváltás után, a Helyi Önkormányzatok Európai Chartájáról szóló egyezmény szellemében, a tanácsi rendszert megszüntető 1990. évi LXV. törvény alapján jöttek létre. A 2010-es országgyűlési választásokat követően a Parlament által elfogadott Alaptörvény alapján 2012. január 1-től a Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény határozza meg a helyi önkormányzatok működésének szabályait.

A helyi önkormányzás a helyi önkormányzatoknak azt a jogát és képességét jelenti, hogy – meghatározott jogi keretek között – a közügyek lényegi részét saját hatáskörükben szabályozzák és igazgassák a helyi lakosság érdekében. E jogot olyan tanácsok vagy testületek gyakorolják, amelyeknek tagjait egyenlő, közvetlen és általános választójogon alapuló szabad és titkos szavazással választják, és amelyek nekik felelős végrehajtó szervekkel is rendelkezhetnek, ez a képviselő-testület. A magyar helyi önkormányzás a helyi közigazgatási szervek jogszabályok keretein belüli jogát, lehetőségeit jelenti a közügyek jelentős részének saját hatáskörben és a lakosság érdekében történő szabályozása és igazgatása terén. Az önkormányzati törvény az ellátandó feladatok közül azokat nevesíti, emeli ki, amelyek a helyi társadalom közösségi életének legfontosabb területeit érintik.

A helyi önkormányzás lehetővé teszi, hogy a választópolgárok helyi közössége – közvetlenül, illetőleg a választott tisztségviselők útján – önállóan és demokratikusan intézze a helyi érdekű közügyeit. A helyi önkormányzat ellátja a törvényben meghatározott kötelező és az általa önként vállalt feladat- és hatásköröket, ennek joga a települések (települési önkormányzatok) és a megyék (területi önkormányzatok) választópolgárainak közösségét illeti meg. A választópolgárok választott képviselőik útján és a helyi népszavazáson történő részvételükkel gyakorolják az önkormányzathoz való közösségi jogaikat.

A helyi közügyek a lakosság közszolgáltatásokkal való ellátásához, a közhatalom önkormányzati típusú gyakorlásához, valamint mindezek szervezeti, személyi és anyagi feltételeinek helyi megteremtéséhez kapcsolódnak. Az önkormányzat – a törvény keretei között – önállóan szabályozhatja, illetőleg egyedi ügyekben szabadon igazgathatja a feladat és hatáskörébe tartozó közügyeket. Döntését az Alkotmánybíróság és a bíróságok kizárólag jogszabálysértés esetén bírálhatja felül. A helyi önkormányzat – a választott helyi képviselő-testület által, vagy a helyi népszavazás döntésével – önként vállalhatja minden olyan helyi közügy önálló megoldását, amelyet jogszabály nem utal más szerv hatáskörébe. Az önként vállalt helyi közügyekben az önkormányzat mindent megtehet, ami jogszabályt nem sért. Az önként vállalt helyi közügyek megoldása nem veszélyeztetheti a törvény által kötelezően előírt önkormányzati feladat- és hatáskörök ellátását.

(wikipedia.hu)

KÖLLNER FERENC EMLÉKDÍJ ALLER IMRE POLGÁRMESTERNEK

Kóny községben az önkormányzatiság 30 éve összefonódott Aller Imre nevével, hiszen 1990 óta a 8. alkalommal kapta meg a választók bizalmát. Aller Imre 1962. június 1-én született, apai és

anyai ágon is tősgyökeres kónyi. 1980-ban a csornai Csukás Zoltán Mezőgazdasági Szakközépiskolában érettségizett, majd mezőgazdasági technikus végzettséget is szerzett. 1980-ban a kónyi Haladás MGT SZ-nél kezdett dolgozni; ez volt első és egyetlen munkahelye tanácselnökké, majd polgármesterré választásáig. 1985-ben választották a helyi községi tanács tagjává, majd 1990. március 1-étől a Kóny Községi Közös Tanács Elnökének. 1990 októberében az első szabad önkormányzati választáson lett a település polgármestere, és azóta még 7 alkalommal kapott bizalmat Kóny község lakosaitól e megtisztelő feladat ellátására. 1994 és 2014 között a Győr-Moson-Sopron Megyei Közgyűlés tagja volt, és itt is mindig következetesen képviselte a kónyiak érdekeit. 2004-ben érdemes és eredményes munkássága elismeréseként a Magyar Köztársaság Bronz Érdemkeresztjét vehette át.

2020. szeptember 11-én a TÖOSZ (Települési Önkormányzatok Országos Szövetsége) tisztújító közgyűlésén Aller Imre a Köllner Ferenc emlékdíjat vehetett át. A pályázati felhívást, s elnyerésének feltételeit az alábbiakban tesszük közzé.

FELHÍVÁS KÖLLNER FERENC EMLÉKDÍJ ADOMÁNYOZÁSÁRA VONATKOZÓ JAVASLATTÉTELRE:

A Települési Önkormányzatok Országos Szövetsége Küldöttgyűlése – a Szövetség Alapszabálya 16. n) pontjában kapott felhatalmazás alapján – attól a céltól vezérelve, hogy a helyi önkormányzatok és érdekképviseletük szolgálatában kiemelkedő érdemeket szerzett személyeket méltó elismerésben részesítse, valamint személyüket és cselekedeteiket megfelelőképpen értékelve állítsa példaként a jelen és utókor elé, Köllner Ferenc Emlékdíjat alapított. A díj átadására minden évben az Önkormányzatok Napja alkalmával kerül sor.

Felkérjük a TÖOSZ-tag önkormányzatok tisztségviselőit és képviselő-testületi tagjait, hogy tegyenek írásos és indokolt javaslatot a díjazandó személyre.

A KÖLLNER FERENC EMLÉKDÍJ-at a TÖOSZ-tag önkormányzat tisztségviselője, önkormányzati képviselője vagy köztisztviselője, a TÖOSZ Titkárságának dolgozója kaphatja.

A díj alapja a díjazásban részesített személy által az önkormányzatok érdekében a Szövetségben 15 éven vagy annál hosszabb időn keresztül végzett kiemelkedő, elismerésre méltó tevékenység.

A Köllner Ferenc Emlékdíjból évente egy kerülhet kiosztásra. A Köllner Ferenc Emlékdíj oklevélből és egyedi tárgyjutalomból áll.

KÖZSÉGÜNK INFRASTRUKTURÁLIS FEJLŐDÉSE

Kőnyban is 1990-ben kezdődött meg a helyi önkormányzat működése, és az azóta eltelt 30 évben jelentős változások történtek községünkben. Ennek köszönhetően napjainkban Kőnynek 2700 lakosa van, és a környék azon kevés települései közé tartozik, ahol a lakosságszám 1990 óta nem csökken, hanem szolidan, de folyamatosan növekszik. A település rendelkezik minden olyan infrastruktúrával és szolgáltatással, ami egy ekkora lélekszámú községben alapvetően szükséges, és erre alapozva Kőny nagyon komoly fejlődési potenciállal rendelkezik. Nyugodtan ki lehet jelenteni, hogy Kőny nemcsak gazdag múlttal és szép jelennel rendelkezik, de kecsgetető jövő felé is néz. A 2013. óta működő Kőnyi Közös Önkormányzati Hivatalhoz összesen 5 település tartozik, így a Rábaköz legnagyobb lakosságszámú közös hivatala, és Kőny, Csorna után, a Csornai Járás második legnagyobb települése.

Községünkben nagyon fontosak a hagyományok, melyek közül igyekszünk a régieket megőrizni, de mindig törekszünk arra, hogy újakat is teremtsünk. A kőnyi bika legendája országosan ismert, ugyanúgy, ahogy táncunk, a kőnyi verbunk is. Ezek emlékét modern, szórakoztató rendezvényeinken őrizzük meg, például a Kőnyi Bikafesztivál és Majálison. Ugyancsak szép hagyománnyá nőtte ki magát a környéken elsőként kezdeményezett Falunap, melyet 2019-ben már harmincadik alkalommal rendeztünk meg, és az évek folyamán megyei jelentőségű eseménnyé nőtte ki magát, élő koncertjeivel szinte mindig több ezer embert megmozgatva. De ezen kívül is egész évben gazdag színes programot, érdekes rendezvényeket igyekszünk nyújtani a helyieknek. Nemzeti ünnepeinkről községi ünnepségeken emlékezünk meg, nagyon kedveltek és komoly látogatottságúak egyéb, rendszeres programjaink is. A Gyereknapi, a Kőnyi Táncdalfesztivál, a Vakációsirató, a Sportnap, az Egészségnap, és az Őszidő rendezvény mind elhagyhatatlan részeivé váltak községünk életének.

Kőny község fejlődése infrastrukturális szempontból is impozáns volt az elmúlt harminc évben. Ezek közül tényleg csak a leglényegesebbeket emeljük ki, hisz a teljes történet szétfeszítené ezeket a kereteket, és azokkal egész könyvet lehetne megtölteni. 1992-ben 1000 négyzetméteres, modern sportcsarnokot építettünk Kőnyban, mely szolgálja a helyi és környékbeli sportolni vágyókat; azóta sem lévén hasonló méretű ilyen jellegű létesítmény a járásban. 1994-ben összefogva a térség többi településével, kiépítettük a telefonhálózatot, mely napjainkra természetesen széles sávú internethálózatává bővült, hiszen a 21. században már az is nélkülözhetetlen része az emberek életének. 2000-ben a gázhálózat, 2002-ben a csatornahálózat kiépítését szerveztük meg, így teljessé vált a település közműhálózata.

A 1990-es évek elején kezdtük meg az új építési telkek kialakítását a település határában, a 85-ös főút, később Csorna irányába. Ezekből az azóta eltelt időszakban közel 300-at értékesítettünk, és ennek eredményeképpen egy új településrész jött létre. Jelenleg lényegében elfogytak az önkormányzat által értékesíthető területek, ezért éppen újak kialakítása van folyamatban. Ugyancsak a 90-es évek elején – és ugyancsak elsők között – alakítottuk ki a helyi Idősek Napközi Otthonát, melyet később a Kőny gesztorságával létrehozott és Aller Imre polgármester elnökletével működő Szociális és Gyermekegészségügyi Feladatokat Ellátó Társulásba integráltunk. A Társulás ellátási területéhez jelenleg 22 település tartozik, melyekben családsegítést, gyermekjóléti feladatokat és idősellátást végzünk. E sokrétű és rendkívül fontos tevékenység magas színvonalú ellátásának köszönhetően önkormányzatunk két alkalommal nyerte el az „Idősbarát Önkormányzat” megtisztelő címet. 2010-ben a környéken elsőként létesítettünk családi bölcsődét, mely két csoporttal áll azóta is a legkisebbek rendelkezésére, és teszi könnyebbé a munka világába visszatérni szándékozó szülők életét.

1990-ben a település útjainak nagy része kavicsos volt, innen jutottunk el napjainkra odáig, hogy minden út szilárd burkolatú lett, de természetesen ez a munka soha nem állhat meg, így útjainkat folyamatosan pályázati, de leginkább saját forrásokból újítjuk fel. 2004-ben a település mértani központjában lévő kihasználatlan terület új funkciót kapott, ott szabadidőparkot létesítettünk 4 sportpályával, látványtóval. Ez a terület azóta is folyamatos fejlesztés alatt áll, sportöltöző épült, új pavilonokat, kiváló minőségű utakat, járdákat kapott, hogy minél tovább szolgálhassa a kikapcsolódni, sportolni vágyó kőnyiakat. Az elmúlt évtizedekben megújultak meglévő közterületeink, középületeink, illetve újakat is építettünk. 2009-ben teljesen felújítottuk a Tündér-tavi Óvodát, 2011-ben pedig Faluházunk is teljes felújításon esett át, és azóta IKSZT-ként (Integrált Községi Szolgáltató Tér) működik. 2012-ben egy régi, romos, de egyébként igen szép épületet mentve meg, Tájházat alakítottunk ki, melynek kiállítási anyagát a helyi lakosok féltett régi tárgyaikból adták össze, és állománya adományokból azóta is bővül. 2018-ban 16 hektáron ipari területet, a régi sportpálya helyén pedig piacteret alakítottunk ki, ahol főképp a helyi őstermelőkre számítunk.

Ahogy azt már említettük, a fejlesztések mellett hagyományaink ápolását is fontos feladatnak tartjuk. 2016-ban Aller Imre polgármester és Szalánczy Zsolt alpolgármester képviselői keretük felajánlásával gyűjtést kezdeményeztek az önkormányzati tulajdonú temetői kápolna lélekarangjára. A lakosság adományaival elkészült a harang, melyet személyesen Ferenc pápa áldott meg, amikor Aller Imrét és Szalánczy Zsoltot fogadta római audienciáján. 2019-ben községünk nagy szülőtte, Fejérvöly István esztergomi érsek, királyi helytartó emlékére domborművet állítottunk a Sírtoi Kápolna épületén. Az emlékmű jelenleg nem tekinthető meg, mivel a kápolnát éppen felújítják (egyházi tulajdonában van), de forráshiány miatt félbemaradt a munka. Nagyon reméljük, hogy 2022-re, Fejérvöly István születésének 500. évfordulójára ismét méltó körülmények közé kerül az egykori főméltóság Lipovics János által készített domborműve. De a település történetének régmúltjának felderítését és megismertetését ezen kívül is rendkívül fontosnak tartjuk, és teszünk is érte. 2008-ban Szemelvények Kőny múltjából I. 2014-ben Szemelvények Kőny múltjából II. 2019-ben pedig Kőnyi Falunapok emlékei címmel készítettünk helytörténeti kiadványokat. Az évente háromszor megjelenő Kőnyi Kisbíró című lapban ugyancsak rendszeresen kutakodunk községünk múltjában, de a jelen érdekességeiből is bőven mutatunk be a helyieknek.

CSG.

„Mi pedig lélekben mindig kónyiak maradtunk”

– Görcs Imrére emlékezünk feleségével és lányával

Rovatunkban községünk azon lakóit, szervezeteit szándékozunk bemutatni, akik kiemelkedő közösségi tevékenységükkel hozzájárultak falunk mindennapjainak szebbé, hasznosabbá tételéhez, és ezzel kiérdemelték, hogy **Könyi Községért Díjjal** ismerjük el tevékenységüket. 2013-ban **Görcs Imre**, a GIMEX Hidraulika Kft. alapítója kapta meg a kitüntetést. Róla, felesége Görcsné Dr. Muzsai Viktória és lánya Görcs Annamária segítségével emlékezünk meg.

Görcsné Muzsai Viktória: Imre Könyben született 1949. május 30-án, és az általános iskolát is itt végezte. Aztán a MÜM 401. szakiskola akkor induló első szakközépiskolai osztályába vették fel, amely érettségit és szakmunkás bizonyítványt is adott, itt érettségizett villanyszerelőként végzett. Az iskola elvégzése után a RÁBA Magyar Vagon és Gépgyár alkalmazta, édesapja, édesanyja, nagybátyja is itt dolgozott, Imre is több, mint 25 évet.

Ezt követően jött egy három éves kitérő az életében, 1967-től a Német Demokratikus Köztársaság fogadott fiatal, frissen végzett szakembereket. 3 évet töltött az NDK-ban, és ezt követően a Rábába ment vissza a gépimportra, akkor már közép-, majd felsőfokú nyelvvizsga birtokában.

Az NDK-ban a Berlin melletti Hennigsdorfban, majd a Merseburg melletti Skopauban, később Halle-Neustadtban dolgozott és közben gőzerővel tanult németül. Ezt nagyon jó szinten elsajátította, sőt maga is tanította társait. Többször szerepelt vállalati ünnepeken, ahol kapcsolatépítési, tolmácsolási feladatokat látott el.

Ez a 3 év tapasztalatokat, majd a rábás évek feladatai további külföldi kapcsolatokat jelentettek munkájához, különféle karbantartási feladatokhoz alkatrészeket szerzett be, így használhatta a szak- és nyelvtudását, és nagyon sok tapasztalatot is szerzett ezeken a területeken.

Volt még egy kitérő az életében, amiről beszélni kell: katona idejét Szentesen töltötte, ahol pénzügyi írnokként dolgozott a kiképzése után, így itt a pénzügyek világába dolgozta be magát.

Tehát ez a két vonal, a pénzügyi ismeretek és szakmai képzettsége, valamint az arra épülő német nyelvi kapcsolatok, külföldi tapasztalat jó alapot adtak neki ahhoz a munkához, amit a Rábánál végzett.

Mi, annak ellenére, hogy én is kónyi vagyok, 1978-79-ben találkoztunk, addig valahogy elkerültük egymást. Folyamatosan tanított

ugyanis német nyelvet, Könyben és Győrben a Lloydban is, így mi egy 50 órás esti német tanfolyam kapcsán ismerkedtünk meg, az órák után együtt utaztunk haza a buszon.

Házasságunk elején Imre levelezően elvégezte a külkereskedelmi főiskolát is, ez még jobb alap lett a továbbiakban a munkájához.

Akkoriban, mikor a lányunk Annamari megszületett, indult a Baross Szakközépiskolában Győrben 2 éves esti képzés, Imrét oda hívták, és körülbelül 10 évig dolgozott ott, külkereskedelmi levelezést tanított német nyelven.

Emellett sok olyan hivatalos szakmai és kulturális konferencián, tárgyaláson, képzésen tolmácsolt, ahol sokat tanulhatott a külföldi partnerektől és az itthoni vállalkozásoktól is. Így jutottunk el odáig, hogy 1993-ban aztán saját céget alapított.

Görcs Annamária: Édesapám általában kényszerállalkozónak titulálta magát, és annak idején a lakásunk nappalijában egy íróasztalnál, egy mechanikus írógéppel meg egy faxkészülékkel indította el a céget. Alapvetően külkereskedelmi, valamint szakfordítási, tolmácsolási tevékenységet végzett. A cégalapítás éppen akkor történt, mikor az Audi letelepedett Győrben, így nekik elég sokat tolmácsolt és szerződéseket is fordított. Az irattárunkban mind a mai napig őrzünk 15-20 dossziényi anyagot, melyben az Audi győri indulásához szükséges dokumentumok fordítása megtalálható.

Görcsné Muzsai Viktória: Ehhez még anyni tartozik, hogy a rendszerváltás környékén a Rába gyár ismert és híres vezérigazgatója, Horváth Ede befejezte tevékenységét, így amikor

Imrét elhívták egy magánvállalkozáshoz azzal, hogy dolgozzon export-import területen, felállt és eljött a Rábától. Ez azonban mégsem az volt, amit ő akart, úgy érezte, újra váltani kell, így megalapította saját vállalkozást, a GIMEX-et.

1993-ban egy banki ügyintézés kapcsán került ismeretségbe az Audi győri alapítását intéző Hummel úrra, segített neki tolmácsolni a pénzügyek intézésénél. Így azt is mondhatnánk, hogy ő az Audi nulladik dolgozója volt, hiszen, szorosán együtt dolgoztak. Hummel úr hívta az Audihoz, de ekkor már saját cége volt. Így is hosszú éveken át fordított, tolmácsolt a német autóipari cégnek.

Görcs Annamária: Első körben tehát külkereskedelemmel foglalkozott a GIMEX a németországi kapcsolatokra alapozva, onnan importált leginkább hidraulikus alapanyagokat a magyar felhasználóknak. Ez még a vadkapitalizmus időszaka volt, de szép lassan alakultak a számok és a feladatok, ami meg is határozta, hogy a GIMEX fő iránya a hidraulika lesz, és közben egyedi tápegységek és munkahengerek tervezésével, összeszerelésével, javításával is kiegészült a kereskedelmi tevékenység.

Ekkor Imre Győrszentivánon egy magánház pincéjét bérelte ki, ott volt az alapanyagraktár. Ide gyakran több tonnányi anyag érkezett, például hosszú rudak, ezeket le kellett szedni a teherautóról. Ehhez akkor még megfelelő eszközeink nem voltak, mindent, amit lehetett, emberi erővel kellett megoldani. Így aztán ezekhez a munkákhoz édesapám a helyi kocsmából toborzott segédet.

Aztán ahogy fejlődött a cég, ahogy nőtt a bevétel, már műhelyt is tudtunk bérelni, itt eleinte egy hidraulikuszerelő dolgozott, aztán nőni kezdett a létszám is. Eleinte a GIMEX használt eszközöket tudott megengedni magának, így lett targoncánk vagy transzporterünk, ezzel az árukiszállítás is megvalósíthatóvá vált.

Először a lakásunk fölött, majd alatta adódott lehetőség irodát bérelni, itt már 4-5 embert is alkalmaztunk. A hidraulika raktárunk első verziója is itt volt, a falnál álltak a polcok, azokon pedig a hidraulika tömítések. Onnan becsomagoltuk és postáztuk.

5 évvel később, 1998-tól a szervizműhely külön költözött Győr egyik kereskedelmi övezetébe, és egy ottani irodaházba helyeztük át az irodát is. A Mészáros Lőrinc utcában már 12-15 fő dolgozott a cégnél, és az alapanyag-, valamint hidraulikaraktár is szépen bővült. Ide

sok partnerünk napi szinten jött vásárolni.

2006-ban új helyet kellett keresnie a cégnek, mert az addigi irodaépületet értékesítette a főbérlet. Így kerültünk mostani telephelyünkre a Selyem utcába, ez volt az első saját tulajdonú telephelyünk. A szomszédos, lapos tetős épületben kezdtünk, majd mikor 20 éves lett a cég, 2013-14-ben megvettük az emeletes épületet is, így hirtelen három-négyszeresére bővült telephelyünk területe.

Görcsné Muzsai Viktória: Imre vállalkozói filozófiájáról még azt kell elmondani, hogy mindig addig nyújtózkodott, ameddig a takaró ért, és nem tovább. Tehát nem volt jellemző a cégre, és most sem az, hogy hiteleket vett volna fel, vagy nagy pályázatokat nyújtott volna be, hogy külső támogatást szerezzen a bővüléshez. Inkább mindig a hasznot forgatta vissza, fektette be, abból létezett, fejlesztett, és ma is ez jellemző a GIMEX-re. Így sikerült eljutni oda, ahol most vagyunk, de emögött persze kemény munka van, átgondolt tervezés, stratégia és a környezetre való állandó odafigyelés. Ebben azok a tapasztalatok vannak benne, amiket Imre egyrészt az NDK-ból hozott magával, másrészt pedig a Rábában, a nagy elődöktől tanult. Ott ugyanis Horváth Ede úgy építkezett, ahogyan ezt akkor nálunk nagyon kevesen csinálták, talán még Burgert Róbert Bábólnán. Őket akkor külföldön, Nyugat-Európa több országában, sőt Amerikában is elfogadták tárgyalópartnernek. A Rába így tudott azzá a nagyvállalattá válni, amivé lett, Imre pedig – külföld mellett – ott látta, tapasztalta mindezeket, ezek beépültek az ő gondolkodásába és abba, ahogyan dolgozott a saját vállalkozásában.

Görcs Annamária: 10 éves voltam, mikor édesapám a céget alapította, ha innen nézzük, nekem természetessé vált, hogy a vállalkozás van, és hogy ezzel együtt élünk. Nyilván a vállalkozó este és hétvégén is vállalkozó marad, mivel mindig vannak olyan feladatok, amiket

nem lehet „letenni”. Így számos olyan téma, döntés volt, amiről otthon is szó esett, gyerekként pedig ezeket fél füllel hallottam, még ha nem is feltétlenül értettem mindent. Így kvázi én már beleszülettem ebbe az életformába.

Görcsné Muzsai Viktória: Mi pedig lélekben mindig kónyiak maradtunk, hiszen, bár 1979-ben beköltöztünk Győrbe, és azóta itt élünk, de a szüleink, rokonaink Kónyban maradtak, így benne éltünk a falu életében, heti-kétheti rendszerességgel jelen is voltunk. Büszkéek voltunk, vagyunk arra, hogy Kóny a rendszerváltás óta folyamatos fejlődési spirálba került.

Ebben biztosan benne van az, hogy harminc éve ugyanaz a polgármester, és ugyanaz a közösségért tenni akaró/tudó szemlélet érvényesül, ehhez a kónyiak szavazatukat adták. Ez pedig töretlen fejlődést biztosít a falunak.

Arról nem beszélve, hogy kulturális téren is szép az előrelépés. Például az évek során az adventi műsorban is láttuk, ahogy a falu aprajánagyja be tudta mutatni, honnan-hova jutott. Ez is megerősít bennünket abban, hogy bár Győrben élünk, de Kónyhoz kötődünk.

Így amikor a GIMEX és a család anyagi lehetőségei megengedik, támogatjuk szülőfalunkat.

Az egyik ilyen volt a „Csillag-ház” rendbetételéhez kapcsolódó felajánlásunk. Mindketten nagyon jóérzéssel vettük tudomásul, hogy történt egy komoly lépés az önkormányzat részéről, és a falu közepén található romhalmazból értékes tájházat hoztak létre. Ehhez tartozott az is, hogy feldolgozták Kóny történetét, és készült egy szép kiadvány, mi ehhez járultunk hozzá egy akkor viszonylag nagy összeggel.

A másik támogató lépésünk pedig már Imre halála után, az ő emlékére, valamint a cég 25 éves évfordulójára valósult meg. 2018-ban alapítottuk meg a Görcs Imre-Díjat, ez ösztöndíj, amit most 2020-ban hirdettünk meg harmadszor. Ez a díj olyan 17-25 év közötti kónyi fiataloknak adományozható, akik vagy most fejezték be a középiskolát, és tovább tanulnak a felsőoktatásban, vagy olyan felsőfokú intézményben végzett hallgatóknak, akik most kezdik a pályájukat. A díj két részből áll, egyszeri ösztöndíjból és egy értékes emléklapokból, melyet Lipovics János szobrászművész készített.

A jövőben is szándékunkban áll a falu támogatása. A járványhelyzet most kicsit visszafog bennünket is, elsősorban azon kell gondolkodnunk, hogy a dolgozóink biztonságban érezhessék magukat, hogy a cég jól működjön, és legyenek bevételeink, amivel tudunk fejleszteni. Bízunk benne, a rendkívüli helyzet és járvány elmúltával lesz lehetőségünk, hogy támogassuk a falu társadalmi fejlődését, vagy a szociálisan rászorulókat.

Görcs Annamária: A GIMEX jövőjével kapcsolatban kicsit vissza kell néznünk: egy generációváltást kellett végrehajtani, mert édesapám halálával ezt kényszerítette ki az élet. 2015 óta új vezetői csapatunk stabil. De át kellett alakítani a működésünket, hiszen a GIMEX egyet jelentett Görcs Imrével, el kellett jutni addig, hogy a GIMEX önállóan jelenjen meg a partnerek fejében.

Persze, vannak stabil pontok a cég életében, ilyen az is, hogy 2001-ben szerződöttünk a jelenleg is legnagyobb beszállítónkkal, egy német céggel, mely gépipari elemeket gyárt, így azóta az autópárhöz kapcsolódunk. Azonban tevékenységünk egyre nagyobb részét mára a befogástechnika teszi ki, de a hidraulika is fontos üzletág maradt.

Sok tervünk van a jövőre, ha lassabb tempóban is, de dolgozunk rajtuk. Alapvetően azt a családi hangulatot, ami nálunk a kezdetektől jellemző, mindenképp szeretnénk megtartani. Ezenkívül folyamatosan fejlesztünk, automatizálunk, haladunk a teljes digitalizáció felé, a papír alapú ügyintézését egyre jobban visszaszorítjuk. A Covid lecsengése után az új trendek és a piac mozgását figyelve szeretnénk fejleszteni, a hagyományos tevékenységünket modernizálni, vagy akár új üzletágat is nyitni.

Csikai Gábor

Irodalmi arcképvázlatok

Rovatunkban kerek évfordulókra emlékezve vagy aktualitásuk miatt nagy költőinket, íróinkat, politikusainkat idézzük meg (a teljességi igénye nélkül). Most **Vörösmarty Mihályra** a nemzettudat ébrentartójára, a Szózat költőjére emlékezünk, születése 220. évfordulójának évében, s villantunk fel képeket, gazdag és küzdelmes életéből.

Vörösmarty Mihály (1800-1855) szegény nemesi családból született 1800. december 1-én a Fejér megyei Pusztanyéken (ma Kápolnásnyék része). Anyja Csáthy Anna, apja idős Vörösmarty Mihály, gróf Nádasdy Mihálynak volt a gazdatisztje, később bérlője. Kilencen voltak testvérek: 4 lány és 5 fiú. Nehéz anyagi körülmények között éltek. A székesfehérvári gimnáziumban, majd a pesti piarista gimnáziumban tanult. 1817-től a pesti egyetem hallgatója. Mint egyetemista 1817-ben – ekkor halt meg az édesapja – került a Perczel családhoz, ahol Sándor, Miklós és Mór (Perczel Mór 1848 nagynevű tábornoka) nevelője, 8 éven át. Mindemellert 1820-ban elvégezte a bölcsészkart, és reménytelenül beleszeretett a kenyéradó gazdája leányába, Perczel Adélba (Etelka). Etelka tiszta szép alakja sejlík fel a Szép Ilonka (1833) című költeményében. Később a Perczel-család borsónyi birtokán készül jogi vizsgáira. 1824. december 20-án letette az ügyvédi vizsgát, de nem ügyvédeskedett.

Vörösmarty az első nagy romantikus költőnk, s az első filozófus költőnk is, aki felteszi a legfontosabb létkérdést: Mi dolgunk, a világon? Költői hírnevet a Zalán futása (1825) című honfoglalási eposza alapozta meg. A nemesi-nemzeti ellenállás ihlette az eposz megírására, s célja a „tehetetlen kor”, s a „puhaságra szerényebb unokák” serkentése, buzdítása az ősök („Párducus Árpád” a „Deli Álmos”) hősi példájával. 1826. augusztusában mint kész ügyvéd, végleg megvált a Perczel-családtól, és Budára költözött. Meg akart élni a tollából, verseiből, de csalódott. Másfél esztendei hányódás után – közben ismét nevelősködött – feladta a harcot és elhatározta, hogy mint ügyvéd Székesfehérvárott telepszik meg... Az utolsó pillanatban mégis megmentette a fővárási irodalmi élet. Író barátai ajánlására 1827. decemberétől Vörösmarty a Tudományos Gyűjtemény szerkesztője (1828-32), évi 800 váltóforint fizetésért. 1830-ban a Magyar Tudós Társaság (későbbi Akadémia) rendes tagjává választották, s ez megszilárdította anyagi helyzetét. Színkriti-

kákat ír a Kisfaludy Társaságban, 1837-1843 között az Athenaeum szerkesztője.

Vörösmarty a Zalánt követő kisebb eposzaiban egyrészt a nemzeti múltat eleveníti fel (Cserhalom 1825; Eger 1827) másrészt tündérvilágban játszódó történeteket ad elő (Tündérvölgy 1825, A Délsziget 1826.) Ez utóbbi művek minden gondolata a boldogság, a tündéri és az emberi világ kapcsolata Életsorsának válságos útján jut el addig, hogy a maga személyes és az emberiség egyetemes boldogságát – mesés népmesei, széphistóriai tárgy keretei között – keresse a Csongor és Tünde (1831) filozófiai mélységű mesedramájában. A romantika alapkérdéseire a személyiség kiteljesedésének lehetőségeire, a boldogság mibenlétére keresi a választ. Vörösmarty élettapasztalata is szól a mesedramából: a világ a társadalom boldogságellenes...

Az 1830-as 40-es években Vörösmarty költészetében a líra és a dráma uralkodik. Ekkor bontakozik ki – a hagyományokkal összefonódó – hazafias költészet is. Ennek kiemelkedő költeménye a Szózat (1836), a Himnusz mellett második nemzeti énekünk. Vörösmarty a leplezetlen önkényuralom (az 1835-ös erdélyi és az 1836-os pozsonyi országgyűlés feloszlata; letartóztatják Wesselényit a liberális ellenzék egyik vezérét, Kossuthot az Országgyűlési Tudósítások szerkesztőjét) e terrorisztikus légkörében intézte az egész nemzethez és a világhoz, kitartásra szólító szózatát. Kossuth a nemzet béke és harci dalának nevezte a Szózatot, amit Egressy Béni 1843-ban megzenésített.

Az 1840-es évek Vörösmartyja benne él a megelevenedett politikai és társadalmi élet mindennapjaiban. Jó kapcsolata van Széchenyivel, Kossuthal, Wesselényivel, az Ellenzéki Kör első elnöke. Költészetének

ekkor kibontakozó jellemzője az egy akaratot valló emberiség eszméjének hirdetése. A Liszt Ferenchez (1841) című ódája a Szózat nagyvilághoz forduló kiáltványának folytatása. Liszt Ferenc személyében az európai magyar ideálja valósul meg: megtestesítője a reformkor, illetve a liberális gondolkodó embereszménynek, egyesül benne a patrióta és a világpolgár, a „világ zenésze” és „hű rokon”. A Honszeretet-ben (1843) egy új értelmű, új tartalmu hazafiságot hirdet Vörösmarty: („Szeresd hazádat és ne mondd... S nem csak dicsőké a haza; A munkás pór, szegény, /Bár észrevétlen, dolgozik / A hon derületén.”) A Gondolatok a könyvtárban (1844) című verse annak a belső világnézeti harcnak a dokumentuma, melyet Vörösmarty az emberi lét értelmének és önmaga megtalálásáért folytatott. A rettentő tanulság: „Hogy míg nyomorra milliók születnek, / Néhány ezernek jutna üdv a földön...” /Ment-e könyvek által a világ elébb? Mi dolgunk a világon? küzdeni /Erőnk szerint a legnemesbekért.” Ezek az emberiség örök gondjai, örök problémái. Az Országháza (1846) című versében keserű szavakkal határozza meg a nemesi haza fogalmát. „A hazának nincsen háza, / Mert fiainak / Nem hazája;” – kezdi versét, majd így összegez: „Neve: szolgálj és ne láss bért. / Neve: adj pénzt és ne tudd mért. / Neve: halj meg más javáért. / Neve: szegyen, neve átok: /Ezzé lett magyar hazátok.”...

A hazafiság, a hazaszeretet, az emberiség egyetemes eszméjének hirdetésével egyidejűleg az 1840-es években bontakozik ki Vörösmarty szerelmi költészet, (Laura-versek) 1841-ben ismerkedett meg barátja, Bajza József, sógornőjével Csajághy Laurával (1825-1882). Laura a költő boldogságvágyának, szerelmének – amit egész életében keresett, de végülis soha sem adatott meg számára – utolsó reménysége volt. Laura nem viszonzta a költő érzéseit és szerelmét. S amikor igent mondott házasságukra Pesten 1843. május 9-én titkolt szomorúsággal álmaitól is búcsúzott – és a költő is – de hű maradt férjéhez egész életében, mindhalálig. Házasságukból 5 gyerekük született: közülük ketten Irma és Mihály fiatalon meghaltak, másik három gyermekül Béla, Ilona, Erzsébet. A Laurához írott versek két legszebbike A merengőhöz (1843) és az Ábránd (1843). Vörösmarty élénk figyelemmel kísérte az 1848/49-es forradalom és szabadságharc eseményeit. A Szabad sajtó és a Harci dal című verseivel tettekre serkent és Országgyűlési képviselő is. Politikai

cikkeket ír a zsidók mellett. A Habsburg-ház trónfosztása után a kegyelmi törvényszék közbírája. A világosi fegyverletétel után hosszabb ideig bujdosik, a mindig mellette kitartó felesége és barátai tanácsára feladja magát... Haynautól kegyelmet kap. A megöszült egészségileg megrokkant költő fájó szívvel idézi a reformkort Előszó (1850) című versében. Az Átok-ban (1849) Görgéit teszi felelőssé a szabadságharc bukásáért. Anyagi gondokkal küzdve – Nyéken szólót

művel és dinnyét termel családjával – kétségekkel viaskodva utoljára mégegyszer szembenéz az egész emberi történelem értelmével, céljával és jövőjével, A vén cigány (1854) című hatalmas filozófiai költeményében. A vén cigány maga Vörösmarty, az emberiség és benne népünk tragédiájával együtt optimistán zárja nagy költeményét: „Lesz még egyszer ünnep a világon.” 1855 őszén, Pestre költözik a költő családjával. A Váci utcai Kappel-házban

azon az emeleten vett ki lakást, amelyen azelőtt 25 évvel barátja Kisfaludy Károly lakott és meghalt. Itt érte a halál Vörösmartyt is 1855. november 19-én.

Temetése valóságos gyászünnep volt, november 21-én éppen Kisfaludy Károly 25 évvel azelőtti halála napján és óráján. A költőkirály ott nyugszik a Kerepesi úti temetőben, felesége állíttatott neki síremléket.

Boros István

Világító adventi kalendárium Kónyban

„Advent idején, a várakozás idején, hadd találjuk meg a módját, hogy a rohanásból kiszakadva békén lehessen, és tágra nyithassuk hálás szívünk.”
(Deborah Gordon Cooper: Áldás a fára)

Községünk igen gazdag hagyományokkal rendelkezik, melyek között vannak régiek, mint például a kónyi búcsú, vagy újabb keletűek, mint a falunap. E hagyományok azonban nem merev, megváltoztathatatlan dolgok, hanem folyamatos az átalakulásuk. Néhány sajnos eltűnik, bár vannak, amelyek újjászületnek, és nagy örömeinkre időről időre újak is keletkeznek. Ezek aztán vagy folytatódhatnak, mint a tavaly indult Halloweeni Falujárás, vagy ugyancsak eltűnnek. Idén egy újabb, igen szép ilyen kezdeményezés jelent meg a Facebookon, melynek csak szívből drukkolni tudunk, hogy verjen gyökeret hagyományaink között:

„VILÁGÍTÓ ADVENTI KALENDÁRIUM Kedves Falubeliek!

Idén mi is szeretnénk életre kelteni falunkban, Kónyban ezt a Solymárról (Solymári Advent facebook csoport) induló csodaszép hagyományt. Keresünk legalább 24 vállalkozó szellemű lakost, családot, akik segítenének egy kicsit szebbé, meghittebbé varázsolni ennek a furcsa évnak az ünnepvárását. November 25.-én éjfélre várjuk a jelentkezését annak, aki vállalja, hogy a számára előzetesen kisorsolt titkos napon a háza ablakát, kapuját kidekorálja, kivilágítja úgy, hogy a díszben szerepeljen az, hogy hányadika van. December 24-én pedig az összes ablak egyszerre fog világítani. Minden nap délelőtt kiteszünk egy „térképet” vagy megnevezünk a faluban egy területet, ahol az aznapi kinyitandó ablakot/ablakokat keresni lehet. Sötétedés után, akinek van kedve, az tehet egy sétát a faluban és felkeresheti. (Szigorúan az akkor érvényben lévő járványügyi szabályozásnak megfelelően!) Az első „vadász”, aki az aznapi ablakra/ablakokra rábukkan, töltsön fel fotót róla bátran. Jelentkezni messenger üzenetben: Konczos-Németh Juditnál, Szakács Eszternél, vagy Lambertné Zengai Zitánál lehet. No-

vember 28.-án privát üzenetben mindenkinek megsúgjuk a dátumát. A térképek, infók közlésére, cseréjére és a fotók feltöltésére létrehoztunk egy facebook eseményt. Szeretettel várjuk a jelentkezőket! Csodás Adventet mindenkinek!”

A felhívással kapcsolatban megkérdeztük Lambertné Zengai Zitát arról, hogy honnan származik az ötlet, és mennyire volt sikeres a kezdeményezés: „Tavaly láttam először Bányogyszóváton ezt az adventi kalendáriumot, és már akkor nagyon megtetszett. Aztán idén rátaláltam a Solymári Advent Facebook-csoportra, ahonnan az alapötlet indult néhány éve, és ekkor megkérdeztem két anyuka-társamat, Szakács Esztert valamint Konczos-Németh Juditot, hogy szerintük itt Kónyban is meg tudnánk-e ezt valósítani. Egyből vállalták, hogy segítenek. Nagyné Hadvári Éva képviselő közreműködésével megkerestük az önkormányzatot, hogy a kezdeményezés nem ütközik-e valamilyen járványügyi szabályozásba. Utána olvastunk, hogy máshol miképp csinálják, összedugtuk a fejünket és meghirdettük a Facebookon, kónyi csoportokban és a saját oldalainkon. Az egészet kicsit a saját kedvünkre szabtuk azzal, hogy fejtörőkben adjuk meg az aznapi címet. Nagyjából fél órán belül meg is lett az első jelentkező, 2 nap alatt pedig a 24. Mivel néhányan még utána is jelentkeztek, így lesz olyan nap, amikor 2 ablak is nyílik. Eddig pozitívak a visszajelzések és mi is nagyon élvezzük a gyerekekkel felkeresni minden nap az újabb ablakokat, gyönyörű dekorációkat lehet csodálni a faluban. Dekorálóként is nagyon izgalmas készülni, így mindenképp szeretnénk ha jövőre is megvalósulhatna, akár úgy, (ha a járvány engedi), hogy kis vendégséggel (teával, mézeskaláccsal) várjuk az ablakvadászokat.”

Azt tudjuk csak kívánni, hogy legyen így!

CsG.

„Akárhol is voltunk, a kónyiak mindig megismertek minket”

Újságunk közkedvelt rovata „Az életet már megjártam”, melyben községünk olyan, magas kort megért lakosai mesélnek magukról, akik tevékenységükkel elismertekké váltak, és életük példaként állítható mindenki számára. Karácsonyi lapszámunkban rendhagyó módon egy házaspárral, **Merkó Bélával és feleségével Ominger Angyalkával** (akit mindenki Ellának szólít) beszélgettünk, mert házasságuk mellett munkájuk is összekötötte őket.

Ella néni: Kónyban születtem 1948. május 5-én. Mikor egy éves voltam, akkor jöttünk ki lakni ide a Dózsa utcába, ebbe a házba, ahol most beszélgetünk. Akkor ebben az utcában még csak 3 ház volt, Máté Imre bácsié, Horváth Dezső bácsié, meg a miénk. Arra is emlékszem, hogy itt szemben még kukoricaföldek voltak. Nekem ez gyerekként olyan ridegnek tűnt. Apám a vagongyárban dolgozott, anyám háztartásbeli volt. Később miután férjhez mentem a családommal 18 évig Győrben laktunk, és mikor anyu meghalt, hazaköltöztünk, ekkor még édesapám is velünk lakott. A gyerekeink mindketten itt építkeztek, nem is akartak Győrben maradni, most már a legidősebb unokámék is ide építkeztek. Gyermekkoromat én is itt éltem meg, itt voltam óvodás, iskolás, aztán bejártam Győrbe a gyors- és gépíróban végeztem. Aztán a tanácsépítőnél dolgoztam legutoljára, de mindig az építőiparban.

Béla bácsi: Én 1946. október 11-én születtem, a szülői házam a Soproni úton még megvan, de amikor anyám meghalt, eladtuk. Anyám az iskolában volt takarító, aztán meg itt dolgozott a Grafikában nyugdíjazásáig, apám meg a Lenszövőben lakatosként. Ő 82 évet élt. A mama mindig azt mondogatta neki, hogy jaj, papa majd te élsz tovább, aztán mégis ő érte meg a 92 évet. Én megszereztem Csornán a mezőgazdasági technikusit, de a szakmában soha nem dolgoztam. 1974-ben költöztünk Győrbe, ott is elvégeztem 2 iskolát, a gépiparit és a munkavédelmi technikusit. Aztán mégis az építőiparban helyezkedtem el, de nem onnan jöttem nyugdíjba, mert több mint 30 évig, először másodállásban majd főállásban maszekok voltunk, ruhával meg játékkal kereskedtünk. Gyermekkoromban a Keréktőn, meg a Hanyban nőtünk fel, megismertük minden zegzugot: a Tőzegen meg a Tündértóban szoktunk fürdeni, horgászni, nekünk ez volt a gyermekkorunk.

E: Mert a Béla mindenben benne volt.

B: Hát, csak amiben benne lehetett.

E: Például mikor a Tündértóba belefulladt a Kovács-gyerek, nekik akkor is ott kellett lenni.

B: 10-12 éves lehettem, amikor egy vasárnap délután moziba mentünk a Hüccski-udvarba. Nyár vége volt, igen jó idő, így sokan voltunk ott. Egyszer csak ez a Kovács-gyerek bebiciklizett, és azt mondta, hogy elmegy fürödni, de mi azt nem tudtuk, hogy hova. Hát a Tündértóra ment, ahova a Keres tanító csinált egy létrát. Azon le lehetett menni, de már egy méteren olyan hideg volt a víz, hogy szabályszerűen kifagyunk. Ez a gyerek meg a régi úton letekert a Tündértóra, aztán levetkőzött, és azonnal beleugrott. Aztán a keze fennmaradt, ahogy lesüllyedt, és elkapta a hideggyörcs ott a létra mellett. Jött is a hír, és mi mind tekertünk le megnézni mi történt.

Ahol a pedagógusföldek voltak, ott meg sárkányt eregettünk. Hatalmas sárkányt csináltunk, meg minél hosszabb farkat neki, hogy a súlya meglegyen. Szabó Jóska bácsi a Felszabadulás utcából volt a csősz, szép nagy darab ember. Mi meg ültünk, feküdtünk ott a muharban, jó helyünk volt, ki se látszottunk. Egyszer csak, már jó magasán járt a sárkány, jött az öreg, hogy mit csinálunk ott, lehenteregjük a muhart. Mi ijedtünkben elengedtük a sárkányt, aztán futottunk, ahogy tudtunk. Az öreg meg utánunk, hogy megálljatok bűdösek, majd adok én nektek. Úgy megijesztett bennünket, hogy a Keszeg-érig rohantunk.

Akkor is a muharban feküdtünk, mikor olajat kerestek arrafelé. Egy hosszú cső ment le a földbe, és ott robbogattak. Azt kiáltották: robbantás, és szétfutottak. Az akkorát szól, hogy ahogy

mi ott feküdtünk, 20-30 centire is felugrottunk. Ezt nagyon élveztük. Meg onnan nem messze, a bányában is szoktunk fürdeni. Ott kiszedték a földet, mert finom homok volt, és víz maradt a helyén. Néha annyian lettünk, már el se fértünk abban a tócsában. Azért, meg hogy megszáradjunk, kimentünk a betonútra, (85-ös főút, mert ott akkoriban autó nem nagyon járt. A szerk.), kifeküdtünk, és a hőségben olyan meleg volt a beton, hogy valósággal sütötte a bőrünket. Ha kocsis közeledett, akkor az út a toldásoknál elkezdett kopogni, arról lehetett tudni, hogy jön. Hamar felpattantunk, ha meg elment az autó, akkor visszafeküdtünk.

E: Nekem nem igazán voltak csínytevésim, de egy emlékezetes igen, amikor nagyon kikaptam. 1956-ban éppen jöttek a tankok a műúton (85-ös út). Mi meg Kocsis Gizivel ott játszottunk a vetetszárbán. Ki-be futkostunk, mozgattuk a szárakat. Aztán hazajöttem, és anyu kérdezte, hol jártam, én meg elmeséltem neki. Nagyon kikaptam, de hát utólag meggondolva milyen veszélyes is volt az. Ugye a tankokból gondolhatták volna azt, hogy valami terroristák vagy forradalmárok vagyunk. De ezen kívül én jó kisleány voltam. Talán még annyi, hogy a Markotai út végig szederfás volt, és egy se volt közöttük, amit én meg ne másztam volna.

B: '56-ban, november 2-án, hallgattuk a rádiót. Egyszer csak megállt egy lovakocsi a ház előtt, tele emberekkel. Valaki leugrott a bakról és az ostorával vermi kezdte az ablakot, és elkezdtek kiabálni: „Béla, hagyd itt ezt a mugliházat, mit akarsz ezzel kezdeni? Gyere, ingyen kiviszünk az osztrákokhoz, megvan a járat.” De anyám azt mondta, az öregeket nem hagyja itt. Veszekedtek is eleget ezen. Másnap este megint jött a kocsis, le a bakról, ütik az ablakot. Nyolc-tíz menetnél is megálltak aztán, hogy gyertek, még van hely. Apám akkor már nagy gondban volt, hogy mi legyen, elmenjünk, ne menjünk? Aztán maradtunk, de ha akkor elmegyünk, én ma nem kónyi vagyok, és sose ismerkedünk meg Ellával.

14-15 éves koromtól volt harmonikám, akkoriban mindig ott gyülekeztünk a Dömötör Pistánál a kocsmában, meg a Csányi öcsinél. Aztán a haverok mindig jöttek hozzám, hogy: „Te, összevesztem ám a leánnyal.” „Összevesztél? Hát én mit csináljak azzal?” „Menj haza a harmonikáért, aztán szerenádozzunk!” „Jól van, de ha kidobnak minket, olyant nem értél!” Elmentünk, beálltunk a gádorba, aztán elhúztunk

a nótát. Na, két nap múlva találkoztunk: „Jen jól sikerült, annyi villanyoltást kaptunk!”

E: Nekem is szerenázozott, de azért olyan sokat nem, mert nem veszekedtünk annyit, hogy jönni kellett volna békülni.

B: A Kisutcán volt akkor élet, kultúrház, tánciskola, stb. Az öreg Csiba néni 50 fillérért adta a málnaszörpöt, 2 decis pohárba mérte a szünetekben, mi meg hívtuk a leányokat, gyere, iszol valamit? Mikor elfogyott a csapat pénze, mondtuk, na mit csináljunk? Elmentünk „Szódás” Kiss Miska bácsihoz, akinek a kocsiján volt egy 2000 literes lajt. Mondtuk neki: Miska bácsi, nem kell vizet tekerni? De jó, hogy gyűttök, éppen kifogyóban van! Úgyhogy a kerekas kutat megtekertük neki 2 forintért. Egy fagyí 50 fillér volt, a mozi meg 1,50, így vasárnapra megvolt a pénzünk.

E: Mi is úgy találkoztunk, hogy volt a Kisutcán a tánciskola, és gondolom, akkor már a Béla nézegetett. (B: Igen). Mi ketten voltunk testvérek a bátyámmal, vele találkozott Béla a tánciskolában, és kérdezte tőle: Te, az Ella otthon van? Mondja neki a Sanyi: Otthon hát, menj el! Béla meg eljött. Persze addigra már bálókban felkérgetett. Ebből aztán esküvő lett, jöttek a gyerekek, dolgoztunk, beköltöztünk Győrbe. Először 1985-től másodállásban voltunk maszekok, aztán 1992-ben hazajöttünk Kónyba, akkor lett ez a főállásunk. Aztán, bár 62 éves koromban eljöttem nyugdíjba, 68 éves koromban csináltuk.

B: Mikor még Győrben laktunk, kijártunk az ETO-pályára árulni, az nagyon jól ment. Ott barátom felesége akkor már maszek volt, de havonta 4500 forintot fizetett, én meg kerestem 3000-et, így nem mertünk belevágni. Aztán 1985-ben csináltam mégis egy kicsi cukros sátrat, hogy valamit kezdeni kéne, elmenni búcsúba, ilyesmi.

E: A börcsi búcsúba mentünk először, délután 2-től. Lerakodtunk a templom elé, mások meg máshova. Kiabálták is: Gyertek ide! Mi meg: nem megyünk! És akkor ott kiárultunk 800 forintot egy délután, annak úgy örültünk. Mikor '65-ben elkezdtem dolgozni, pont 800 forintot kerestem. Úgyhogy lassan elkezdtünk gondolkodni: hogy lehetne ezt főállásban vé-

gezni. Eleinte cukorkát árultunk, aztán mikor maszekok lettünk, akkor mellé még játékok is. Aztán később már csak játékok, mert eleinte vittük a gyerekeket is, és ők is segítettek, aztán mikor kirepültek, kettőnknek az is elég volt. Egész héten mentünk, hét közben a piacokra ruhát árulni, vasárnap búcsú, hétfőn meg Budapestre áruért.

B: Az az igazság, hogy ebbe bele is kellett tanulni. Minket bevettek maguk közé az árusok, ez nagy szó volt, mert volt olyan, aki hiába akart menni, az istennek sem fogadták be. Ez egy külön világ, aki abba nem jut be, annak annyi. Egyszer mentünk az enesei búcsúba, és mindenhol azt mondták: Ide nem állhatok, ide sem állhattok, menjetek a sor végére. Bementem Feri papához meg Magdi nénihez, ők tatabányai céllövöldés barátaink voltak. Azt mondta az öreg: Te, Béla, ezekkel a gádzsókkal ne veszekedj, hát semmiféle emberek ezek. Mondok valamit, menj Várbalogra, nem fogod megbánni! Megfordultunk, elindultunk, pedig azt se tudtuk, merre van Várbalog. Ott egyből megismertem a kocsmáros, akivel még a Tanácsi Építő-től voltunk igen jóban. Meg is engedte, hogy odaálljunk a kocsmá elé, mi voltunk egyedül. Meg se mondom mennyi pénzt kerestünk akkor, de aztán nagyon megköszöntem az öregnek a tanácsot. Ott aztán annyira megszerettek minket, hogy sokan visszajáró vevőink lettek.

E: Volt egy férfi ott Várbalogon, aki oda-jött hozzánk: Tudják-e, magukat mióta ismerem? Mondjuk neki: Mióta? Azt mondta: A fiam akkora volt, mint most az unokám, maguk már akkor is itt voltak. Akkor jöttünk

az arccal. Meg az is jó volt, amikor ruhát árultunk, hogy ha találkoztunk vevőnkkel, sokszor mondta: jaj, magukat ismerem, ezt vagy azt ott vettem, még most is megvan. És érdekes, akárhol is voltunk, a kónyiak – pedig volt, akit 20 éve nem láttunk – is mindig megismertek minket. Bélát például a hangjáról.

B: Utolsó évben Szanyba mentünk, ahol egy kisöreg, aki egyébként orvos volt, más nem is engedett a háza elé, csak minket. Annyit mondott, a bejárót hagyjuk szabadon, de nyugodtan jöhetünk. Egyszer csak jött ki olyan 5 órákor és azt mondta: Figyeljen ide Béla, néztem az internetet, itt fél 6-kor olyan vihar lesz, hogy elvisz mindent. Elkezdtünk rakodni, a többiek meg kérdezték, miért csináljuk? „Vihar lesz, ti nem rakodtok?” „Nem-nem!” Összepakoltunk, mint a villám, és épp beültünk a kocsiba, jött a szél, eső és a villámlás. Nagy sikongatás lett, mert mindenkinek vitt mindent. Aztán elindultunk hazafelé a szanyi úton, előttünk meg egy autó lefékezett. Még morogtam is, ilyen viharban mit fékezget ez itt. Hát kidőlt előtte egy hatalmas nyárfa. Még ma is azt mondom, hála istennek, hogy nem ránk dőlt, mert ennyi erővel az is lehetett volna. Meg kellett fordulni, de utánunk volt a futó, azzal nem tudtam. Akik meg utánunk jöttek fiatalok, a szakadó esőben kiugráltak a kocsiból, segítettek megfordítani, és ráakasztottak. Ilyen emberek is léteznek.

Egy időben málna átvevők is voltunk, évekig nyaralni se tudtunk mert a szabadságunk erre ment el. Az egy gyötrelmes dolog volt, átvenni és az emberekkel megértetni a dolgokat. Jöttek oda: ugye átveszem gurulóba? (A gurulós málna a kiemelkedő minőségű, válogatott, ép és aránylag nagy szemekből állt, nem lehetett túl érett, vagy nyomódott. A szerk.) Nem volt a legszebb, de azért átvettem, akkor meg megszapordtak, mert elterjedt, hogy a Béláék átveszik gurulóba, 10-15 forint volt az árkülönbség. Volt, hogy 60 mázsa málnát vettünk át egy nap, sok munka volt ezzel is.

E: Most már nyugdíjas éveinket élvezzük, amíg lehet. A klubban (Piros Rózsa Nyugdíjas Klub) a járványhelyzet miatt idén még nem is voltunk, pedig szeretünk odajárni. Dehát annyira félttem Bélát is, magamat is. Én asztmás vagyok, Béla cukros, így nem nagyon merünk menni semerre se. Reméljük, hamarosan vége lesz ennek, és élhetünk úgy tovább, ahogy eddig, és élvezhetjük a barátok társaságát, mivel mi igazán közösségi emberek vagyunk.

Csikai Gábor

„ÚJ LÁTÓSZÖG” „Szeretek meghalni a színpadon”

– Beszélgetés Hernicz Albert táncművésszel

Korábbi lapszámainkban megismerhettek olyan művészeket, akik valamilyen formában kötődnek községünkhöz. Falcsik Mari költő számára édesanyja és a Kónyban töltött gyermekkori nyarak révén vált fontossá településünk, míg a Kötter Tamás néven alkotó Dr. Biczi Tamás író itt is nőtt fel, és szülei a mai napig Kónyban élnek. Azonban nem csak az irodalmi életben találunk falunkhoz kötődő és a mai napig szerető embereket, hanem más művészeti ágakban is. **Hernicz Albert** táncművész szülei (Hernicz Sándor és Csonka Valéria) kónyi születésűek. A koreográfusként és rendezőként is jeleskedő alkotót életéről, pályájáról kérdeztük.

– Hogyan kötődsz Kónyhoz, milyen élményeid vannak községünkről?

– Mindkét nagymamám és a szüleim ágáról származó első unokatestvéreim is Kónyban éltek amíg gyerek voltam, így minden nyaram elég jelentős időtartamát töltöttem a faluban gyerekként. Nagyon sok élményem fűződik a faluhoz és azt gondolom a mai napig tudok meríteni az ott szerzett tapasztalatokból. Már többet éltem a fővárosban mint „otthon”, de még mindig inkább rábaközinék vallom magam mint fővárosinak...

– Miként került be a tánc az életedbe, és hogyan kezdődött a pályád?

– Öt éves voltam, mikor édesanyám beíratott a csornai Pántlika néptáncgyűtteshez. Őszintén szólva akkor még nem nagyon szerettem a táncot, és nem tudatosodott bennem, hogy ez engem valaha érdekelni fog, mint szakma. De édesanyám unszolására folyamatosan jártam a próbákra, majd egy idő után igen megszerettem a társaságot, hiszen akkor, éppen tinédzserkoromra egy tök jó kis csapat jött ott össze. Emellett gyermekkoromban volt nekem másfajta érdeklődésem is a tánc iránt, például a videóklip nézése, ami többet tett ki egy-egy napomból mint a meséké. Nagyon szerettem ezeket, és igen sok inspirációt kaptam belőlük. Szóval nagyon megtetszett a különböző popzenére történő táncolás is, és sok emberhez hasonlóan nekem is volt egy Michael Jackson-időszakom. Ez is eléggé közrejátszott táncos mivoltomhoz, hiszen próbáltam folyamatosan leutánozni Jackson mozgását. De más klipekben is a táncosok mozgása fogott meg. Így indult ez az egész...

– És mikor döntötted el, hogy a táncnal hivatásszerűen szeretnél foglalkozni?

– Eljött a 8. általános vége, és nézegettem a továbbtanulási könyvet, de igazából semmi nem

Fotó: Popovics Noémi

érdekel belőle. Gondolkoztam a győri, neves gimnáziumokon, de se a számítástechnika, se a matematika nem érdekelt annyira, mint a tánc. Akkoriban már a Pántlikával is sokat utaztunk, és az nagyon tetszett nekem, hogy rengeteg külföldi országba el tudtam így jutni. Egyszer aztán felítve a továbbtanulási könyvet, megláttam, hogy van a Táncművészeti Főiskola, ahová lehet néptánc-színházi tánc tagozatra jelentkezni, de csak négyévente indítottak gimnáziumi osztályt. Ezt meg is pályáztam, fel is vettem és innen egyenes út vezetett a főiskolára. Pedig akkor ilyen vidéki gyerekként azt se tudtam, hogy létezik a profi táncos szakma, és azt sem, mire is vállalkozom. Így aztán az első nap szembesültem azzal, hogy ez a táncművészeti nem egy amolyan kis laza dolog, hogy néha táncolgatunk, néha meg van egy-egy óra. Reggel 8-tól 1-ig voltak a sima gimnáziumi óráink, és utána 5 éven át mindennap 2-től 7-ig szakmai órák, balett, néptánc, modern tánc. Tulajdonképpen itt tudatosult bennem, hogy milyen komoly, kemény szakma ez, de ebből meg is lehet élni.

– Ez így is történt, a főiskola elvégzése után egyből az országos hírű Experidance táncársulat tagja lettél. Ide hogyan kerültél be?

– Másodikos voltam a táncművészetin, amikor az Experidance felkerült Budapestre a Nemzeti Táncszínházba, (akkor Várszínház), ugyanis ők a Szolnoki Szigligeti Színházból indultak. Az 1001 év című produkciót mutatták be és minket táncművészetiseket is elvittek megnézni. Az előadástól, földre esett az állam. Egyből eldöntöttem, hogy én ezt akarom csinálni, ez a vonal, ami tetszik nekem. Nagyon szerettem az autentikus néptáncot, de ahogy ők ezt modern köntösben előadták, úgy

addig még senki nem művelte. Aztán Román Sándor a társulat vezetője egyszer bejött a táncművészetire. Igazából az akkori Experidance nagy része itt végzett a néptánc szakon, Ő pedig szerette volna a társulatot bővíteni, mert voltak felkérései, például a Szegedi Szabadtéri Játékok hatalmas színpadára. Így szakmai gyakorlatként kiválasztottak 5 párt, akik beállhattak az előadásba, és ebbe én is bekerültem. Ekkor kezdtem velük fellépni egy-két számban, és már akkor hangoztattam, hogy hozzájuk szeretnék kerülni. De nem is volt titok, hogy ők is ezzel a céllal jöttek minket oktatni. Az iskola után aztán Román Sanyi meg is kérdezte, hogy szeretnék-e odaszerezni, amire nyilván igent mondtam. Így ahogy végeztem az iskolával, fel is vettem.

– Itt az Experidance-nél milyen nagyobb fellépések voltak, amire szívesen emlékszel vissza?

– Igen sok ilyen volt, de itt is a külföldi utak a legjobbak és emlékezetesebbek. Jártunk Finnországban, Németországban Stuttgartban, Lengyelországban Krakóban. Ezeket mindenképp megemlíteném. De a Nemzeti Színház-i fellépések is fontosak voltak. A Revans című darabot még Jordán Tamás igazgatósága alatt oda készítettük. Ennek nagyon tetszett a monumentalitása, mert a Nemzeti Színház színpada kétszer egyméteres elemekből áll, amiket külön lehet mozgatni, és az egész előadás erre a technikára épült. Egyet nem is tudok kiemelni, ami nagyon emlékezetes lett volna, mert én minden fellépést nagyon szerettem.

– Az Experidance mellett szerepeltél tévéműsorokban is, ezek közül melyik volt fontosabb a pályád szempontjából?

– Igazából a tévés szereplések azok nem voltak túl nagy szakmai kihívások, én sokkal jobban szeretem a színpadi és a színházi közeget. Voltak persze ott is jó feladatok, például az egyik Megasztár szériájába végig mi voltunk, de ezek a tévéshow-k azért másról szólnak, mint a színházi világ. Itt egy aktuális műsorhoz kell idomulni és soha nem a táncos a főszereplő, ezért háttérbe szorul a mi művészetünk. Valaki ezt nagyon szereti, nekem viszont, megmondom őszintén, ez annyira nem jött be, de ez ilyen „ízlések és pofonok” történet. Annyi előnyük volt, hogy nagyon jó embereket ismertem meg, és érdekesnek találtam, de igazából a filmezés az, ami jobban vonz.

– Filmes szereplésekből is volt néhány, például Jeremy Ironsszal játszhattál a Borgiakban.

– Igen, abban is feltűntem többször is, de voltunk a Draculában, az Emerald City című sorozatban is, magyar produkciók közül pedig a Pappa piában. Mióta ideköltözött Hollywood Magyarországra, nagyon sok filmet és sorozatot forgatnak, így a világaink összekapcsolódnak. A produkciókhoz sokszor táncos jelenetet kérnek, és táncosokat, akiket akár egy kiemelt statisztaszerepre is leszerződhetnek. Előfordul, hogy nem is kell táncolni, de a táncosok tudják, hogy mikor kell átmenni A-ból B-be, vagy hogyan kell egy aktuális mozgást lebonyolítani. Ez a világ picit érdekesebb számomra, de itt is háttérbe szorul a táncművészet, hiszen én is leginkább tömegjelenetekben szerepeltem, ahol nem volt annyira kiemelve a táncos, hanem kiszolgáltuk a jelenetet és a színészeket.

– Egy ideje már nem csak táncsal foglalkozol, hanem koreográfiákat is készítesz. Hol és milyen formában történik ez?

– 2008-ban az egyik alapító, Vári Bertalan kiszállt az Experidance-ból, de felajánlotta, hogy szívesen dolgozna velünk a továbbiakban is. Így vele tartottunk és 5 párral megalapítottuk a Presidance Companyt. Két évig működünk ezen a néven, majd Varidance-re változtattuk a nevünket. Ez már abszolút a Berci társulata volt, és önálló, független együttesként működünk évekig, de ebben a szférában így nem egyszerű megélni. Szerencsére pont jött egy pályázati lehetőség, ahol a Dunaújvárosi Bartók Kamaraszínház tánctagozatára kerestek művészeti vezetőt. Berci ezt megpályázta, így lekerültünk a dunaújvárosi színházhoz,

mint külön tánctagozat. Ez azt jelenti, hogy nem csak színházi tánckarként működünk, hanem önálló eladásokat is létre kell hoznunk; egy stúdiószínpados és egy nagyszínpados produkciót évadonként. Én ekkorra már Berci jobbkeze lettem, sok mindenben segítettem neki a koreográfiákban. De a mi társulatunk alapvetően is olyan, hogy mindenki kiélheti kreativitását. Berci ugyanis nem olyan vezető személyiség, aki ráerőszakolná a csapatra, hogy most márpedig ezt kell csinálnod, és senkinek nem lehetnek saját ötletei. Mi műhelymunkában dolgozunk, és mindenki ötletei teljes értékűek. Én pedig még ennél is buzgóbb voltam, ezt Berci észre is vette, és lehetőséget adott, hogy a stúdiószínpados előadást megcsináljam. Így ki tudtam próbálni magam a társulattal, és a Play - Játszóterei kalandjáték című gyerekelőadás volt az első, amit már önállóan koreografáltam. Ez be is vált, mert a gyerekek nagyon szerették, a salgótarjáni színházban pedig megkaptam érte a Vastapsdíjat. Erre nagyon büszke vagyok, és azóta ugyanígy évente csinálók egy darabot, tavaly például már a nagyszínpadi előadás.

– Nemrégiben már nem csak koreográfusa voltál a darabnak, hanem rendezted is.

– A táncban a rendező és a koreográfus, ha nem is egyenlő, de nagyon közel áll egymáshoz. Ezen darabok esetében én voltam a koreográfus és a rendező is. Nyilván van olyan, mikor van rendezője egy darabnak és külön koreográfusa is. Ez általában zenés daraboknál fordul elő, ahol a rendező a színészek mozgatásában, a koreográfust pedig akkor hívják

Fotó: Békefi András

mellé, ha neki nincs ehhez képzettsége vagy affinitása. De ez csak a nagyobb produkciónál szokott így lenni, egy kisszínpados előadásnál ez a kettő együtt jár. Bár az, ha én mozdulatokat rakok egymás után, még nem rendezés, de az évek során elég sok rendezővel dolgoztam együtt, így lett elég tapasztalatom, hogyan kell egy előadást felépíteni a nulláról.

– Színpadi emberként ezek az elmúlt hónapok elég nehezek lehetnek, ezt hogyan sikerült átvészelned?

– Nehezen. Persze a vírus mindenkinél, minden egyes szakmában nehézséget okoz, hiszen ez egy nagyon furcsa helyzet. Mi akkor, február végén voltunk túl az „...És ideje a táncnak” bemutatóján Dunaújvárosban. Pont jött egy hét pihenő, és utána nekiálltunk volna egy új produkciónak, de akkor jött a karantén. Nagyon nehéz volt a kilátástalanság, a bizonytalanság, hogy meddig tart ez az egész, és bár egy hétig még jól is esett megállni, semmit sem csinálni, de aztán kezdett kellemetlenné válni. Én mozgással foglalkozom és ehhez térre van szükségem... A művészsakma nyitottabb a világra, legalábbis én szeretek nyitott szemmel járni, és impulzusokat kapni. Akár csak ha utazok a metróra, ha látok valamit, már az is tud adni inspirációt, arra pedig akár egy darabot is fel lehet rakni. Ezek a dolgok nagyon fontosak nekem, de márciusban megszűntek. Azért próbáltuk otthon kreatívan tölteni a napokat, nyilván edzettünk magunk is, hogy ne tokosodjanak be az izmaink. Plusz nagyon sok táncos barát és kolléga átváltott online oktatásra, én pedig csatlakoztam az óráikhoz, és igyekeztem itthon elsajátítani, amit lehet. Bizonyos keretek között persze, mert itt azért nincs akkora tér, és a tévét

sem illett volna lerúgnom. Aztán szerencsére nyáron már oldódott a helyzet, és el is kezdtünk egy, a színházzal közös darabot próbálni Dunaújvárosban, a Sándor Mátyás musicalt. Így nem tűnt olyan hosszú időnek, mire sikerült kicsit visszatérni a normális kerékvágásba. Természetesen rengeteg fellépés elmaradt, például a tavalyi nyárhoz képest, mikor egyfolytában mentünk. Annyiban nem volt ez baj, hogy sok szabadidőm lett, és tudtam azzal foglalkozni, amivel én szeretnék, tehát volt ennek negatív és pozitív hozománya is.

– Most pedig a János vitéz címszerepe következik.

– Igen. Épp ezen dolgozunk, bár sajnos most megszakadt a munka, mert a páromnak pozitív lett a koronavírus tesztje. Így hát én is itthon maradásra kényszerültem, és ez a helyzet a próbákat eléggé megtépázta. Múlt héten egyik kollégám volt beteg, így elég nehéz összeprobálni egy darabot. De bízom benne, hogy november 20-án bemutatásra kerül ez az abszolút nagyszabású előadás, melyben a Kacsóh Pongrác operettet használjuk, de nem lesz benne annyi szöveg, ének, hanem táncelőadássá formáljuk. Az alapot Ferenczi György és az 1-ső Pesti Rackák, valamint Szirtes Edina Mókus gondolja és hangszereli át, majd élőben fogják játszani a színpadon. Én pedig a címszereplő vagyok, szóval egy nagy falat lesz nekem. Ez az első önálló, kétfelvonásos táncelőadásom, eddig csak egyfelvonásosokat csináltunk. Fizikailag sem kis kihívás, de én pont az ilyeneket kedvelem, szeretek meghalni a színpadon.

(Sajnos a bemutató a járványhelyzet miatt elmaradt. A szerk.)

Csikai Gábor

Fotó: Békefi András

„Annyira könnyen jött a Republicból minden, hogy csak magunkat kellett adnunk.”

–Beszélgetés Boros Csabával

Utóbbi lapszámainkban olyan személyeket is bemutatunk, akik szakmájukban, művészetiikkel országos hírnévre tettek szert, és valamilyen formában kötődnek Kónyhoz. Ilyen közismert személyiség **Boros Csaba** is, akit édesapja, lapunk felelős szerkesztője és a nagyszülői házhoz fűződő emlékei kötnek falunkhoz. A Republic gitáros-énekes-dalszerzője életéről és pályájáról beszélt a Kónyi Kisbíróknak.

– Hogyan és mikor jelent meg a zene az életében?

– Hát, ez nem most volt. Onnan indult a történet, hogy apám magnót, lemezjátszót hozott haza, mert addig nem volt ilyen eszközünk, és ezeken rendszeresen zenéket hallgatott, mi pedig az akkori slágereket. Apámnak volt külön egy Tesla D100-a, nekünk meg az öcsémmel (Boros Péter, többek között a Sing Sing és a Beethoven dobosa. Cs G) egy Grundig licensz lengyel Unitra ZK145 Deluxe szalagos magnónk. Most már csak régiségüzletekben és kiállításokon lehet ilyeneket látni, például a Rockmúzeumban nagy örömmel fedeztem fel egy olyant, mint a mi régi magnónk. Szóval hallgattuk a zenéket, leginkább a Táncezeni koktéltban, és emlékszem, mindig bejelölgettem, mikor milyen szám lesz ebben a műsorban, aztán siettem hazaérni az iskolából, hogy felvegyem a dalokat, majd újra és újra meghallgassam. Ezen

túl apáknak komoly lemezgyűjteménye volt és van. Azért mondom, hogy volt, mert egy nagy részét már a tudtával vagy a tudta nélkül elhordtuk az öcsémmel. Persze megőriztük ezeket, és most már apukám régi lemezjátszója is nálam van, azt az Akai készüléket napi szinten használom. Így gyakorlatilag lemez- és zenehallgatással indult a történet, aztán pedig próbálkozásokkal, persze eleinte zenélni nem tudtunk. Én '62-es vagyok, az öcsém pedig '67-es, így más generáció, de valamit akartunk csinálni a barátainkkal ott Győrben a lakótelepen. Engem mondjuk a szüleim beíratkoltak zongorára, de azt nagyon utáltam, így a zene tényleg autodidakta módon jelentkezett az életemben. Valamikor a középiskola közepén ismerkedtem meg egy-két sráccal, például Major Lajos barátommal, akivel azóta is tartjuk a kapcsolatot. Velük aztán megtörténtek a kis kezdeti lépések, mindenféle dalokat játszottunk mindenféle zenekaroktól. Az igazi nagyobb lépés aztán az lett, mikor Lajos elment Veszprémbe a Vegyipari Egyetemre, mi meg megcsináltuk a Citrom nevű zenekart Popper Petivel, Dávid Zoltánnal, Deák Tomival, – aki sajnos már nincs közöttünk, – és az öcsémmel, aki a dobos volt. Később jött a Szatai Gabi mint énekes, és itt már komolyabbra fordultak a dolgok, hiszen lemezszerződést is kaptunk Budapesten. 1986-ban pedig eljöttünk a fővárosba és akkor megváltozott az életünk.

– A Citrom itt Győr környékén legendás együttes volt, a mai napig is emlegetik. Vajon miért nem sikerült ezzel a zenekarral az áttörés?

– Igazából ennek sok összetevője volt. Abban az időben, a 80-as években nem volt könnyű egy vidéki zenekarnak talpon maradni ebben az országban, és kevés volt közülük, amelyik országos sikert tudott elérni. Többen próbálkoztak ezzel, például Debrecenből a Pantha Rei, vagy a Color, akiknek a lemezeit a mai napig hallgatom. Nem azt mondom, hogy most nem Budapest-központú az ország, de akkor még inkább az volt. Annak idején ez úgy működött, hogy bejutni még csak az ORI (Országos Rendező Iroda) büféjébe is valami iszonyú nagy dolog volt, mert ott történt minden ami fontos. Akkor egy épületben volt az ORI és a Hanglemezyártó Vállalat, és ott intéződtek a nagy ügyek. Sőt, voltak olyan budapesti zenészek, akik a vidékiektől még pénzt is kértek azért, hogy bevigyék őket az ORI-büfébe. Így aztán nem volt egyszerű annak idején 120 kilométer távolságból érvényesülni, még akkor sem, ha voltak protektoraid, meg jóakaróid, sőt majdnem menedzsereid Budapesten. Ugyanúgy ott kellett lenni a közepében, mint manapság. Most azt mondják, a világ kinyílt, és bárki lehet akár Amerikában is sztár, én pedig jó pár olyan zenéssel beszéllek naponta Kállay Saunders Andrásról Radics Gigin át sokakkal, akik ezt megpróbálták. De ha nem vagy ott a helyszínen élesben, akkor az nem megy. Nekünk ezért is nem ment, bár azt nem mondom, hogy a Citrom egy igazi slágerzenekar lett volna, sokkal inkább underground. Voltak persze próbálkozásaink Budapesten, klubokba többször hívtak játszani bennünket, aztán az élet úgy hozta, hogy ezzel a csapattal nem jött össze. Én azt hiszem, minden zenésznek, zenekarnak van egy egyedfejlődése, valahonnét elindul és valahova megérkezik. Így a mi életünk lapjai nem úgy voltak megírva, hogy ez a zenekar tovább tudott volna lépni, hanem mindenki elindult a saját pályáján, és jutott, ameddig jutott. Én most is hálás szívvel gondolok erre az együttesre, és sok felvételem van, még bakeliten is, mert az öcsém megcsináltatta nekem ajándékba, ezért most már így is tudom hallgatni a régi felvételeinket. Egyébként többször volt róla szó, hogy egy-egy koncert erejéig összejön a zenekar, aztán ez valahogy mindig elsziklott. Úgyhogy a Citrom ennyiben maradt, 1986-ban Popper Peti, az öcsém meg én eljöttünk Budapestre, és Szigeti Ferivel elkezdtünk egy Känguru nevű zenekarban játszani.

– Azt kevesebben tudják rólad, hogy a zene mellett nagyon tehetséges tornász is voltál.

– Igen, az is voltam, a mai napig nagyon jóban vagyok a volt edzőmmel, Röck Samu bácsival. Többször beszélgetünk telefonon, sőt a múlt nyáron két zenésztársammal, Halász Gabival, a Republic egyik gitárosával és az öcsémmel, – aki most már állandó közreműködő a koncertjeinken, – elmentünk egy tornászgálára és eljátszottuk néhány dalunkat. Egyébként serdülő tornász szinten sportoltam, volt is egy időszak, amikor nagyon jól ment, még három megye összetett területi bajnoka is lettem. Figyelték rám Budapesten is, de ez még nagyon az elején történt, mikor kicsi voltam, és nem voltak olyan erősek a gyakorlatok. De aztán elcsábított a labdarúgás, és elmentem a Rába ETO-ba futbalozni. Onnét meg elcsábított a zene, és így kötöttem ki ott, ahol most vagyok.

– Említetted a Kängurut, ami után következett a Republic, ez az együttes hogyan alakult meg?

– Játszottunk a Känguruban Szigeti Ferivel, és bár dalokat tudtunk írni, szövegeket nem nagyon. Először Geszti Péter írt nekünk, de később Szigeti mondta, hogy van neki egy ismerőse, ahogy azóta mindig elmondom: egy

madárképzű csontos gyerek, Bódi László, Cipő. Feri behívta egy próbára, ő lejött, összeismerkedtünk és elkezdett szövegeket írni. Aztán az élet úgy hozta, hogy Szigetinek nem nagyon volt ideje velünk játszani, így több gitáros is jött hozzánk. Kun Peti barátom is gitározott a zenekarban, aki később az Eddában lett ismert, és tragikus körülmények között hunyt el. Szóval Cipő írta a szövegeket, jól elvöltünk vele, két vidéki gyerek járta együtt a várost, mert Cipő, ugye, Kisvárdáról jött. Ő a postán dolgozott, én meg az öcsémmel az Általános Értékforgalmi Bank Rt-nél voltam levélhordó. Aztán egyszer mondta nekem, hogy ő akar csinálni egy zenekart, már vannak páran, de basszusgitáros pont nincs, menjek el hozzájuk. Én nem akartam otthagyni a Kängurut, hiszen éppen egy szovjet turné előtt álltunk. Abban az időben kétszer, 1988-ban és 1989-ben is turnéztunk a Szovjetunióban, bejártuk az egész nagy birodalmat, a második évben a Kamcsatka-félszigettől Vlagyivosztokon át Szibériáig mindenhol koncerteztünk. Erre Cipő mondta, ha nem akarok odamenni, akkor legyek állandó vendégzenész. Így is lett, és amikor a 89-es turné végén hazajöttünk, nem sokkal később elváltak az útjaink a Känguru zenekartól, öcsémnek és nekem is. Úgyhogy fogtam magam 1990. február 23-án, pénteken, beültem a Trabantomba, elmentem Cipőhöz, és azt mondtam neki: Figyelj, Cipő, akkor csináljuk ezt a zenekart. Örült is neki, és közölte: Ezzel meg is alakultunk. Bemutatta nekem a zenekar többi tagját, próbálni kezdtünk, és ez az egész ilyen nagyon természetesen ment, nem volt benne semmi mesterkéltség. Úgy éreztem magamat, mintha visszautaztam volna az időben, és újra fiatalos hévvel, lendülettel a Citrom zenekarban játszánék. Az is érezhető volt, hogy annyira könnyen jön a Republicból minden, hogy csak magunkat kellett adnunk. Nem volt benne semmi mesterkéltség, előre kitalált dizájn dolog, mint ahogy a Känguruban például volt ilyen. Így a maga természetes útján ment előre a Republic, ezért is nagyon hamar megszeretett minket a közönség, a szakma, és gyorsan jött az első lemez is.

– *A közönség szeretete hatalmas volt. A 90-es évektől sok slágert írtatok, például A 67-es út, vagy a Szállj el, kismadár. Azt mondtad, hogy minden ilyen nagyon természetesen jött a zenekartól. Ezek a nagy slágerek is így születtek, vagy volt valami tudatosság ezek megírásában?*

– Ezeket a dolgokat nagyon nehéz kiszámítani, sőt, ha az ember számíthatja őket, akkor nem biztos, hogy az egészből lesz valami. Például ott van a Repül a bálna című dal az első lemezeinkről. Általában azt szokták mondani, hogy a húzószámot mindig az elejére, az egyes helyre kell tenni. Na most, nekünk azon a lemezen az első a Neked könnyű lehet, a Repül a bálna meg a 10. helyen van. Szóval ebben nem volt semmi kiszámítás. Sőt, a Repül a bálna eredetileg nem is ilyen lett volna, mert Cipő azt javasolta, hogy csináljunk egy olyan számot, mintha a Rolling Stones játszáná. Így a dal fele tempóban ment, de nem nagyon akarta kiadni magát. Aztán a próbán összenéztünk, és mondtam: Csináljunk inkább olyant, mintha egy Status Quo rock and roll lenne. Így kapta meg a végleges formáját a Repül a bálna. És ki a fene gondolta volna, hogy ennyi ember fogja megismerni, mint ahogy a Szállj el kismadárnál sem gondoltuk, hogy ilyen iszonytatóan sokan fogják ezt szeretni. Ma már vannak olyan zeneipari szakemberek, akik megpróbálják kiszámolni, hogyan és miként lesz biztosan sláger egy dalból. De én ebben nem hiszek, az olyan kiugró csúcsoakat, mint a Szállj el kismadár, nem lehet előre kiszámítani. Ezt így hozta az a kor, benne volt a levegőben, kicsit ilyen népdalos a zene, a szöveg... szóval lehet ezt elemezgetni, de hogy miért szerették meg annyira az emberek, arról fogalmam sincs. Mint ahogy azt sem lehet megmondani, hogy egy ember miért lesz szerelmes egy másikba. Erőszakkal senki nem tudja rákényszeríteni magát, hogy tetszik az a nő, akkor én most szeretnék szerelmes lenni belé. Ez nem így működik. Tehát ez valami nagy lelki találkozás volt az emberekkel, az ízléssel és az adott korrallal. Lehet, hogyha most indulna el a dal, nem lenne belőle semmi, de pont abban az időben, azon a tavaszon, azon a helyen így jött ki. És azóta is, azt gondolom, sok százezer, sőt millió embernek a kedvence.

– *A 90-es évektől minden évben jelent meg lemezetek. Hogyan lehetett ilyen termelékenynek lenni úgy, hogy közben nem adjátok fel a minőséget sem, hiszen ezek egyébként igen jó albumok?*

– Köszönöm a dicséretet, de ezzel nem értek egyet. Azt gondolom, nem volt egy normális dolog, hogy mi minden évben lemezt csináltunk. Ezt az akkori rafinált menedzserünk, Miklós, aki már sajnos nincs közöttünk, jól kitalálta, hogy minden évben lemezek, és akkor minden évben jogdíj, gondolom én. Egy ideig egyébként tartott is a lendület, kicsúsztak igen jó dalok, de aztán már nagyon nyűg volt, hogy augusztusban, a koncertezés tetőfokán írjunk dalokat, és valahogy préseljük bele a stúdiózást. Így azt hiszem, csináltunk egy-két olyan lemezt, amit most már nem szívesen vennék elő. Nem volt meg a rákészülési időszak, hogy kiforranak a dalok, meg hogy olyanok szülessenek, amiket később is jónak mondhatunk. Persze voltak jó számok az albumokon, de mellettük egy csomó töltelék is rájuk került. Most már biztos nem mennék bele abba, hogy évente albumot csináljunk. Amikor összejönnek a dalok, akkor megyünk stúdióba. Szóval sok lemezt csináltunk, büszke is vagyok sokra közülük, de egy-kettőre azért annyira nem. Ezt a többiek is így gondolják, és már akkor is elmondtuk egymás között, hogy ennek nem így kéne lennie, de a szerződésünk kötött bennünket.

– *A zenekar sikeres pályafutását 2013-ban egy tragikus esemény törte meg, Bódi László, Cipő halála. Ez hogyan érintette a zenekart és téged?*

– Nyilvánvalóan úgy, ahogy mondtad, ez egy nagyon tragikus esemény volt, és azokat, akik a rádióból, a tévéből, az újságokból értesültek erről, egészen biztos, hogy villámcsapásként érte Cipő halála. Mi, akik a közelben voltunk, számíthattunk volna rá, de – őszintén megmondom – struccpolitikát folytattunk, és azt mondtuk: biztos, hogy velünk ez nem történhet meg. Cipőnek nem volt túlzottan jó az egészségi állapota, és azt kell mondanom, tehetett volna többet is azért, hogy ez ne így legyen. Azt gondolom, hogy igaza volt Merkely Béla professzornak, Cipő kezelőorvosának aki azt mondta: Lácit elsősorban nem fizikálisan, hanem lelkileg kellett volna rendbe tenni, és be kellett volna szervezni egy anonim pszichiátert a társaságba, lehetőleg nőt, mert Cipő leginkább rájuk hallgatott, a férfiakra annyira nem. Ő alapvetően egy depressziós ember volt, erre nagyon sokszor rá is kérdeztek nála, mire ő annyit felelt: igen, depressziós vagyok, de jól kezelem. Egy idő után sajnos már nem kezelte jól, és hiába volt egy gyönyörű felesége és két csodaszép lánya, valahogy eltávolodott ettől az élettől. Egy idő után nem is értette ezt az egészet, olyan furcsán bámult a világra, és azt gondolom, nem biztos, hogy 2020-ban ő megtalálta volna a helyét. Persze láttuk, hogy probléma van, és vittük őt orvostól-orvosig, pedig soha nem panaszkodott, és talán az is volt a baj, hogy soha nem beszélte ki magából a gondjait, inkább magába fojtotta. Emlékszem, amikor először rosszul lett, ültünk egymás mellett a stúdióban, és akkor mondta: most tényleg baj van, felvizesedett a

lábam. Bevitték a kórházba, először azt hitték, hogy a tüdejével van probléma, de a tüdőszanatóriumban kiderült, hogy a szívével van a baj. Akkor átvitték másik kórházba, mi pedig próbáltuk mindenféle módon felépíteni. Elvittük Balatonfűredre a szívszanatóriumba, és egész jók voltak az eredményei, de az ő életében jött egy nagy tragédia. Nagyon szerette az apukáját, Laci bácsit, akit persze mi is nagyon szerettünk, és ő közben meghalt. Cipőt ez nagyon visszavetette, és akkor feladta az élni-vágyást úgy magában. Amúgy is nagyon sokszor írt a halálról, sok dalában megjelent akár kicsit vidámabban, akár szomorúbban az elmúlás érzése. Végül 2013. február 14-én éjjel kómába került, mi pedig napokig, hetekig bíztunk benne, hogy majd ma hívnak a kórházból, hogy magához tért. Minden este ezzel a reménnyel feküdtünk le, de végül sajnos nem ez a hír jött, és ezt a gondolatot már el kellett volna ültetnünk magunkban addigra, ha tudtunk volna racionálisak lenni. Így viszont hihetetlen nagy csapás és arculetés jött az élettől, de ezt is megéltük, és valahogy túl kellett lépünk rajta. Mindemellett Cipőn soha az életben nem kívánok túllépni, ez teljesen természetes;

amíg Republic lesz, addig az ő személye aktív részese ennek a zenekarnak. Annak ellenére is, hogy most már nem írhat dalokat, 2013-tól nincsenek szövegei, de a szellemisége teljes mértékben itt maradt az együttesben. Olyan érdekes, hogy éppen ma beszéltem Tomival, a gitárosunkkal erről. A Retró Rádióban megy egy olyan játék, hogy ha megszólal a Szállj el kismadár, akkor be kell telefonálni. És én úgy örültem, hogy ez a számunk megy a Retró Rádió, mert nekem teljesen mindegy a Republic kapcsán, hogy melyik korszakunkból játszanak dalokat, nekem ez már teljesen egyé volt. Az, hogy Cipő énekel-e, vagy én, persze fontos kérdés, de mégiscsak ez a nagy egész a Republic, mi pedig benne vagyunk ebben a nagy olvasztótégelyben. Így számomra a koncerteken azok a dalok ugyanolyanok, amiket a Cipő írt és énekelt annak idején, mint az újak. Ezért érzem azt, hogy ez egy nagy, együttes egészé állt össze, egy olyan körforgássá, amiben Cipő ugyanúgy benne van, és benne is marad, amíg létezőnk.

A Republic úgy marad hű a 30 évéhez, ha folytatjuk mindazt, amit mi alapítók kezdtünk, még ha ez nem is mindenki vállalta és vállalja.

Hosszú lelki válság után személyi változásokkal visszük tovább. Magunk mögött érezzük és éreztük a zenész szakma és a Republic-rajongók akaratát, támogatását... No és, hát ez a hivatásunk.

Lassan talpra álltunk, megjelentünk a közönség előtt, akik már várták a Republicot, és kezdtünk új számokat írni. 2015-ben megjelent a Rajzoljunk álmokat lemezünk, 2017-ben a Kimondom a neved, 2019-ben pedig immár a harmadik, a Magyarazúrban.

A legjobb dalainkból készítettünk új videóklipet. Új menedzserünk Németh Erika új lendületet hozott a zenekar életébe, az eddig még sosem látott színpadképpel és látványelemekkel.

Fellépéseinket sajnos megszakította a koronavírus, az időpontokat jövőre kellett halasztani. Így 30. éves jubileumi koncertünket is 2021. március 14-re tettük át. De a covid alatt sem vagyunk tétlenek. Elkészítettük a Maradj Te is Otthon Igen! és a legújabb Élni jó! videóklipünket.

– Említetted a rádiót, évek óta saját műsorod van!

– 2015 júniusától vezetek egy műsort a Petőfi Rádió, ami nyilván az ország legnagyobb rádiója. A címe Petőfi Sándor után szabadon:

Minek nevezelek? Minden este – szombat és vasárnap kivételével – 7-től 9-ig vagyok adásban, és magyar zenekaroktól magyar nyelvű dalokat játszunk, egészen fiatal, ismeretlen együtteseket is bemutatva. Ha pedig az ismert zenekarok életében bármi újdonság van, új dalokat hoznak, koncertsorozatuk indul, szóval akármi történik velük, azt egy interjú keretében megörökítjük. Ez nem egy életrajzi műsor, ahol egy embert bemutatunk és köszönjük szépen, hanem a magyar pop és rockzene folyamatainak megünnepléséig. Például mindjárt interjút csinálunk Radics Gigivel, akinek megszületett a kislánya, és új dalokat készít.

– Kőnyről milyen emlékeid vannak?

– Rengeteg emlékem van, nagypapám, nagymamám ott lakott, Sanyi bátyám pedig a mai napig ott él, kiskoromban sokat voltunk náluk. Emlékszem, öcsémrel és anyámékkal gyakran mentünk vonattal, és mindig útba esett a Kerék-tó, amit azóta már feltöltöttek, teljesen megváltozott az egész, hiszen már koncerteztünk is ott falunapon. Annak az én gyerekkoromban óriási varázsa volt, ahogy ott feljött a talajvíz, és azon golyák meg mindenféle madarak uszkáltak, meg oda mezítláb ki lehetett menni tapicskolni. Az egész ilyen hihetetlenül szabad és természetes volt, ott még működött az az igazi falusi hangulat. Mentek az utcán a lovaskocsik, este a teheneket terelték haza. Mindig eszembe jut, hogy vajon ezek a hangulatok meg vannak-e még? Aztán Dömötörék ott laktak, ahogy nagypapámtól kijöttünk kicsit jobbra az utca sarkán, és sokat játszottunk együtt Dömötör Lacival és Dömötör Vilivel. Így persze rengeteg szép élményem van Kőnyvel kapcsolatban, és az a baj, hogy változik a világ. Illetve nem is tudom, baj-e vagy nem baj, de azért néha jó lenne egy kicsit úgy visszacsöppenni abba a 40 évvel ezelőtti, igazi falusi hangulatba. Nem tudom, hogy ez megmarad-e, vagy csak az emlékeinkben, a lelkünkben él tovább, de azért jó érzés rájuk visszagondolni.

Csikai Gábor

Szalánczy Anna: Kadnár Ferenc és Kadnár Ferencné

Újságunk „Az életet már megjártam” rovatában évek óta készülnek interjúk helyi idősekkel, akik életükről, és ezen keresztül községünk történelméről is mesélnek. Ez lényegében értéktelítő munka, melynek célja, hogy öregjeink gazdag életútja, tapasztalatai ne merüljenek feledésbe. Sajnos már sokan távoztak közülük, akiknek az emlékét őrizzük, de Szalánczy Annának is köszönhetően néhány ilyen köztünk élt ismert személyiség élettapasztalata megmaradt nekünk. Jelen számunkban **Kadnár Ferenc** és **Kadnár Ferencné Tóth Valéria** visszaemlékezését (2009.) olvashatjuk el. (Cs. G.)

Kadnár Ferenc háborús emlékei.

Szomszédunkban, Kónyban lakik Kadnár Ferenc, 89 éves bácsi, aki elmesélte nekem a II. világháborúban eltöltött fogságának egy évét. 1921-ben született, és Budapesten járt főiskolára. 22 éves koráig felmentést

kapott a katonaság alól. 1943-ban azonban megjelent egy katonai parancs, miszerint minden felmentés megszűnik, úgyhogy aki nem jelenik meg, az szökevénynek számít, és azonnali hatállyal felkoncoltatik. A sorozáson megkérdezték tőle, hogy melyik fegyvernemhez akar menni. Feri bácsi a műszaki alakulatot választotta, mert úgy hallotta, hogy azoknak jobb dolguk van.

Halásziába vonultatták be őket, körülbelül százan voltak, mindnyájan tanult és diplomás emberek, még egyetemi tanárok is akadtak közöttük. Mindnyájukat utásznak tették be, ami azt jelentette, hogy fel kellett szedniük az aknákat, hidakat kellett építeniük, sőt robbantaniuk is kellett. A németek parancsnoksága alatt tették mindezt. Amikor gyakorolták a robbantást, egy német tiszt megmutatta, hogy hogyan kell a kanócot meggyújtani. Csak egy doboz gyufa volt, ezért mindig vissza kellett hozni, miután meggyújtották a kanócot. Egy fiatal szombathelyi tanárra került a sor. A tanár izgalomban ottfelejtette a gyufát, és mutatta neki a német, hogy hozza vissza, különben lelövi. Erre kétségbeesetten visszaroht a gyufáért a tanár, de amikor megfogta a gyufát, egyből hasra vágódott. A robbanás betemette földdel, és a társai úgy kaparták ki belőle. Szerencséjére, nem esett semmi baja. Feri bácsi másik társának viszont már nem volt ekkora szerencséje. Ő több nyelven beszélt, ezért küldte el a parancsnok vonattal Németországba borért. Út közben a vonatot légitámadás érte, amitől persze mindenki nagyon megijedt. Ő

ijedtében ráhajolt a vele szemben ülő lányra, és ekkor a golyószorozat a tüdejét érte. Halálával megmentette egy fiatal lány életét. Feri bácsi hozzáfűzte, hogy mielőtt a társa elment volna Németországba, őrá bízta a csomagjait. Mintha megérezte volna a halálát.

Feri bácsiék a fogság alatt a Majnán is építettek hidat, amikor már közeledtek az amerikaiak. Akkor esténként már lehetett látni a toroktüzeket. Egyik nap megérkeztek az amerikai katonák, és minden harc nélkül megadták magukat Feri bácsiék ugyanis a német tisztek addigra elmenekültek. Az amerikaiak Feri bácsi elmondása szerint barátságosak voltak, nem bántották őket. Ezért Feri bácsi meg is merte kérdezni az egyik katonát, hogy „maga indián?”, amire vigyorogva érkezett a válasz, hogy „yes”. Ennek a hadtestnek a fogolytáborában Franciaországban, Reimsben volt. Oda szállították el Feri bácsiék. Teljes egy évet töltött el ott Feri bácsi. Egy gumigyárban dolgoztatták őket. A munkavezetők négeresek voltak, akik már valamilyen sebesülést szenvedtek a háború alatt. Feri bácsiék ezen a helyen elegendő ételt kaptak, és rendszeresen bántak velük.

Amikor az amerikaiak elengedték őket, Feri bácsi 80-100 dollár között kapott pénzt a munkájáért, és mindenkinek visszaadták az elkobzott értékeit. 1946-ban a hazafelé úton, egy német állomáson történt egy érdekes esemény. Megállt egy szerelvény, odajött hozzájuk egy idős bácsi, és megkérdezte őket, hogy ők kicsodák, honnan jönnek. Azt válaszolták, hogy mi magyar katonák vagyunk. Mondta a bácsi, hogy neki is van egy fia aki fogoly volt, és leszerelt. XY-nak hívják, és kérdezte, hogy ismerik-e? Ekkor a csomagtartóban valami zörejt hallatszott, és előugrott egy fiú. Elkiáltotta magát: „Apa!”. Erre apa és fia, egymás nyakába ugrottak. Az apja mondta neki, hogy itt az anyád is. Kiderült, hogy svábok voltak, és visszatelepítették őket Németországba. Feri bácsi, most visszaemlékezve is azt vallja, hogy az amerikai fogságban nem lehetett meghalni!

Kadnár Ferencné emlékei a hátsországból.

Kadnár Ferencné, született Tóth Valéria évekkel ezelőtt elmesélte nekem, hogyan élte át a német és az orosz megszállást a II. világháború alatt. Vali néni 1927-ben született Kónyban. A szülei a helyi iskolában voltak tanítók. 1944. március 19-én szállták meg a németek Magyarországot, Vali néni akkor Győrben

a tanítóképzőben volt utolsó éves. A Baross hídon lehetett látni, ahogy a németek mennek elfoglalni Budapestet. Másnap már az iskolát is megszállták. Az egyik tanárnő férje öngyilkos lett, mert kommunista volt, és a németek el akarták őt fogni. Áprilisban már befejezték a tanulást. Vali néni éppen képesítés nélkül tanított Győrben, a nagy bombázás idején. Akkor Kónyt is bombázták, főleg a Hanyt, mert azt hitték az amerikaiak, hogy az egy repülőter. Ebben az időben, Kónyban lakott egy haditechnikai mérnök, és lehet, hogy Kóny miatt is célpont lett.

Vali néniék háza 1935-ben épült, nagy pedagógus ház volt. Akkor ők kaptak kölcsönt az építkezéshez. A házuk abban az időben a legnagyobb volt a faluban, hatalmas ablakkal. Amikor bejöttek a németek Kónyba, akkor az ő házukat nézték ki a saját kórházuknak. A ház lakóit kizavarták a mosókonyhába, de nem bántották őket. A németekkel jött egy 50 év körüli fehéroroszló nő is, aki a cári család egyik rokona volt. A családját kivégezték. Ő a németekkel együtt lakott a házban. A „kórházban”, egy orvos volt, és három asszisztens. Műtéseket végeztek, és a rühes betegetől elkezdve mindenkit gyógyítottak. Az oroszok közeledtével azonban gyorsan eltűntek innen.

Miután elmentek a németek, a nő elbúcsúzott a háziaktól, és azt mondta: „Az oroszok nem rossz emberek, csak a kommunizmus tette őket rosszá”. A szovjetek 1944. március 28-án jöttek be Kónyba. Az első nap jöttek a rendcsinálók. Holdvilágos este volt, ezért nem az út közepén érkeztek, nehogy célpontokká váljanak. Ők is Vali néniék házát nézték ki maguknak, és szintén kórháznak használták. Épp csak visszaköltöztek a lakók, már megint a mosókonyhába kerültek. Az oroszok kiírták az épületre: „Ez a hadsereg háza!”. Az előszobában felállítottak egy zászlót, és annak tisztelegtek. A házban 28 orosz lakott.

Vali néni édesanyjával lemosatták a zongorát, kivitték az udvarra, és azon aludt az éjjeli ór. A műtét után Vali néni édesanyjának kellett vizes seprével feltakarítania a vért. Az udvarban a diófa alatt pucolták a műszereket a katonák. Egyszer csak Vali néni, és szülei észrevették, hogy az egyik katona, összevissza mutogat. Megkérdezték tőle, hogy mit csinál, és kiderült, hogy temetésre gyakorol, mert karmester volt. Az utcabeli asszonyoknak kellett mosni, és főzni az oroszokra. Az oroszok egy hétig voltak itt. A „kórházban” sokan meghaltak, őket a kónyi temetőben temették el. 1956 után vitték el a maradványaikat innen.

Vali néni 2009. augusztusában, Feri bácsi 2013. januárjában távozott közülünk. emléküket megőrizzük. (A szerk.)

Könyi búcsú

– Emlékeim az 1950-es, 60-as évekből

Mottó: Van minden, mint bucsukor
(Mi rövid u-val mondjuk...)

Bucus előtti jóval, a háziasszonyok elkezdtek a kacsák, libák tömését, hogy finom pecsenye legyen belőlük. Volt, ahol kisebb disznót is vágtak, ha sok vendéget vártak. Elmaradhatatlan volt a finom tyúkhúsleves, a rántott hús és a többféle sütemény, köztük a mákos rétes. (Édesapám szokta mesélni, hogy az ő gyerekkorukban, 1915 körül csak bucsukor és karácsonykor lehetett rántott húst enni.)

Vasárnap reggel az asszonyok a 8 órai kismisére mentek, 9-kor már otthon voltak. Akkor kezdtek az ebédfőzést. A férfiak és a gyerekek a 10 órai nagymisén voltak, dél körül értek haza. Ebédre jöttek a környékbeli meghívott rokonok, akinek volt, hintóval, vagy egyszerű lőcsös kocsival, esetleg biciklivel, vagy a 11-es vonattal Győr felől, a délivel Csorna felől. Akik távolabb éltek, már szombaton itt voltak. Ebéd után az asszonyok, lányok rendet tettek a konyhában.

Délelőtt és kora délután roma hegedűsök járták a házakat. A régi időkben – 1950 – előtt a 2 órakor kezdődő litánia után járták az egyes kocsmák (Kokas, Hücski, Klafszky) táncosai a verbunkot. Zeneszóval indultak a templom elé. A tánc után ugyanígy vissza. Ezzel megkezdődött a világi bucsu. Az én gyerek- fiatal koromban nem volt verbunk. A családok a vendégekkel 3 óra körül indultak a bucsuba, ami az 50-es 60-as években a „Sorompón” volt. Ott, ahol ma az ABC és a Dísz tér van.

Sláger volt a nagy ringispil (Eredeti német nyelven: ringlispil, körhinta. A szerk), ahol az egymáshoz közeli üléseket össze lehetett tekerni... Aztán a hajóhinta – nagy szám volt, ha valaki át tudott pördülni... Aztán a

A zenekar: Horváth János (harmonika), Czérfuszt László (dob), Fészky István (szakszofon), Rozs Imre (harmonika). A csokornyakkendős Horváth László – ő nem volt a zenekar tagja. Lehet, hogy énekelt.

céllövölde – nagy büszkeség volt, ha lőtt a kiválasztott lánynak a gavallér valami csecse-becsét. A kakasos nyalóka is bucsui „jelkép” volt. A kis ringispil nagyobb gyerekek kézzel hajtották, úgy, hogy fel kellett rá mászni. (Az egyik képen látható tető alatt történt ez a művelet). Emlékeim szerint 3 hajtás ért egy menetet, vagy 10 szem dió, vagy 2 tojás.

A mulatságok helyszíne a Hücski, a Tündértó (akkor nem ez volt a neve), és a Kisutcai kocsmá volt. Az udvari részen sátrát építettek, ott volt a tánc. Itt is voltak körben padok. A benti részen hosszú asztalok padokkal, ahol ülve lehetett fogyasztani. Baráti társaságok, törzsvendégek foglaltak asztalt, az az ő „felségterületük” volt, délután és éjszaka is.

A zene 3 óra körül kezdődött. 6 óra körül hosszabb szünet volt, akkor ment haza a nép vacsorázni. 8 óra körül kezdődött az igazi bál, a mulatás. A lányok, akiknek még nem volt komoly udvarlója, a táncterén gyülekeztek, a fiúk ott kérték fel a kiszemeltet. Gyakran előfordult, hogy ugyanaz a lány más fiatalembernek is tetszett, akkor megindult a „hajtás”. Ha lekérte a rivális, nem volt illendő tőle visszakérni. Ezért mindkét fiú barátai segítettek a lány „visszajuttatásában”. A zenekar óránként szünetet tartott. Ilyenkor a fiú meghívta az asztalához a lányt. Ha elfogadta, az a győzelmét jelentette. Ha a tánc szünetelt, megindult a mulatás. Hajnalig tartott a jókedv.

A környező falvakból is sok fiatalember jött át. Bizony nem volt ritka a tettegességig fajuló csetepaté sem. Hétfőn csak a helybeliek voltak. Azt szokták mondani, „vasárnap a vidékieké, hétfő a kónyiaké”. Éjféljéig tartott a mulatság.

Kedves Földijeim, a mellékletekben lehet olvasni a régi idők búcsújairól, és láthatok képeket is.

Enzsölné Aller Piroška

MOZAIKOK

A régi búcsúk emlékét tükrözi ugyancsak az 1930-as évekből egy falunkbeli mondása: Az öreganyám, meg az ükereganyám is má' aszondta: a kónyi bucsu az egy évforduló. Én is mindig azt tartottam, ha nincstelen vótam is, egy évben csak egy innep van, a bucsu. Ha mingyá' a 11 hónapot ríva töttöm is, ha kenyér nélkünn, só nélkünn, zsír nélkünn, pecsenye nélkünn, a rokonságomat a bucsu alkalmávo' libapecsenyéve', kacsapecsenyéve' megkínálom.

Persze vidám esetek is akadtak a régi búcsúban. Molnárné Balogh Zsuzsa osztotta meg velünk a következő történetet (még a Kónyi klubon): Búcsú másnap bizony előfordult, hogy elcsattant egy-két pofon, mert általában a megnövekedett maligánfokkal egyenes arányban nő a férfiúi önértzet. Egy ilyen alkalommal történt, hogy a gyanútlan kónyi honpolgár, mikor belépett a kocsmajátón váratlanul és ártatlanul kapott egyet, mert a verekedés kellős közepébe toppant be. Nem neki szánták, de így sikeredett. Mire fölkiáltott: NA, EZAZ E!!!

Egy 1950-es évekbéli történet: A délutáni órákban már szólt a zene a kocsmá sátrában, ahol padok is voltak. Ott le lehetett ülni, nézni a táncolókat, vagy éppen vámi a partnert. Egy idősebb anyuka is ott ült a kislányával. Egyszer csak odaperdült hozzá az egykori osztálytársa a következő kérdéssel:

– Idefigyell, megtáncútassam ezt a vín kurvát? (aki egy nem igazán jó hírű asszonyság volt.) A válasz: – Nem bánom én, Sanyi!

Az anyuka és a kislány pár perc múlva látták, hogy Sanyi önfelédten táncol az asszonnyal, miközben énekl: Szigetben van Kősztilin gyár, / Az én rózsám oda jár, / Mindenki szereti, azért mert szigeti, azért, mert szigeti lány./ Örömmel karolsz belém, menjünk hát Pinnyéd felé./

Enzsölné Aller Piroška

Pozsgai Pálné Jankovics Erzsébet:

Közeleg a kónyi búcsú, 1936

Közeleg a kónyi búcsú, kertek alatt ballag, Pedig még csak most volt tavasz, biz az idő halad.

Nagytakarít az asszony nép teljes három hétig. Bemeszeli a falakat eleitől végig.

Súrol, kefél, mindent kimos és kivasal szépen, Olyan korán kel, hogy még a nap sincs fönn az égen. Közben százszor, ezerszer is összeszidja szája, Azt ki legelőször ezt a cécót kitalálta. El azért senki sem marad, mindenki igyekszik, Még talán akkor is, ha bele is betegszik. Így szokták ezt régtől kezdve már a nagyanyáik, S így folytatják évek múlva majd az unokáik. Suszter, szabó, varrónőnek van most sok dolga, Ha rövidülnek a napok, éjszakával toldja.

Munka mellett sokszor éri az éjfél s a hajnal, Nótaszóval űzi el az álmat üggyel-bajjal.

Sok selymet elmér a boltos, zöldet, lilát, kéket, Alig győzi kiszolgálni a sok fehérmépet.

Csipke, szalag, selyemzsinór is fogy elegendő, Selyembugyogó, harisnya mind nagyon kelendő.

Újruhába öltözik majd mindegyik leányzó, Legyen a gazdalány, vagy pedig szolgáló.

Na de meg is akad ám a legény szeme rajtuk, Sok szív megdobban majd értük, ám ezt most hagyjuk. Igaz sok pénzbe kerülnek, mert a

ruha drága, Egy-kettőre rájuk megy néhány malac ára.

Zsörtölődik is a gazda: „Ejnye fékom adta! A pénzverő gépet az állam nekem adta!”

Hát amikor elébe áll gulyás, szolgálégény, Megvakarja füle tövét, még izzad is szegény.

„Ejnye az a kacskaringós rézangyalát néki! Azt hiszi, én bankár vagyok, mind csak a pénzt kéri!” Aztán jön a legény fia, pénzt kér biz' őkelme, Pedig fogytán gazda pénze és türelme. Édesanyja pártjára áll: „Ej no édesapja! Kevés pénzzel búcsúkor a fiát csak nem hagyja! Adjon még neki, mulasson kedvére a lelkem! Valamikor kend is elvitt césleánynak engem.

Kelmed is vett cifra sifli szívet, márcot, S legelő a cigány előtt jártuk el a táncot. A cigány se húzza ingyen, meg a bor is drága, Igaz, tudom odalesz már a tinó ára.

Csakhogy eleget dolgozott jó vagy rossz időben, Meg hát egyszer van csak búcsú minden esztendőben.”

„Jól van no, ne cserregj annyit, hisz úgyis adok, Tudod jól, én fukar ember sohase vagyok.”

S egy- két ropogós bankót nyom a fia kezébe: „Hanem most már elég legyen, vidd a fenébe!”

A gyerek is pénzt kunyorál cukor s ringispilre, Csokoládészivarra meg Isten tudja mire.

Csakhogy őt még kevés pénzzel ki lehet szolgálni, Megtoldja majd pénzcsekjéit nagynéni, nagybácsi.

Kora reggel felöltözik az ünneplőjébe, Alig várja, hogy mehessen a templom elébe. Nézegetni a sátrak sok csecse-becséit, Ha templomba nem kéne menni, ott lenne tán délig. Bizony nagy nap a búcsú ifjúnak, öregnek, de legnagyobb talán mégis a gyerekeknek.

Válogathat minden jóban, lesz sütemény, torta, egyik-másik annyit eszik, gyomrát is elrontja.

Három-négy nappal előbb már mindent sütnék-főznek, Diót törni, mákot darálni, jaj alig győznek!

Verik, keverik a habot, sütik a kalácsot, Leölik a búcsúra szánt sok apró jószágot.

Visítóznak a malacok, ha sor kerül rájuk, Soralomház lett az óljuk, üt a végórájuk.

Fenekére kerülnek a forró kemencének, Megsütik jó ropogásra finom peccsenyének.

A jó ízes peccsenyénél nincs is jobb valami, Arra csúszi legjobban a móri meg a zalai...

Mert búcsúkor az asztalra bizony bort is tesznek, De kell is hisz legtöbb helyen vendégek is lesznek.

Ebéd után elmennek a templom elé várni, Hogy majd jönnek a legények a verbunkot járn.

Jönnek is már nótaszóval, víg muzsika mellett, Rozmaringszál illatozik a kalapjuk mellett.

Néha nagyot kurjantanak, borosüveg náluk, Boldog arccal mosolyognak a césleányok rájuk.

Nem cserélnék most ők biz' az egész világgal.

Aztán a kocsmá udvarán táncolnak reggelig, Reggel pedig újra kezdődik, s folytatják éjfélig.

Olyanok a lányok, mint sok színes tarka virág, Arcuk mosolyg', szemük kacag, ó boldog ifjúság!

Tündérialom, tarka lepke, ragyogó délibáb! De bevégezem versem, nem folytatom tovább.

Még csupán csak egyet mondok, legények, leányok, A közelgő búcsúra jó mulatást kívánok!

HÍR-MORZSÁK

- Néhány statisztikai adat: 2020. december 1-ig bezárólag: községünkben 17 kisbaba született; házasságot 18 pár kötött. A 90. életévének betöltését ebben az évben egy fő ünnepelte; a 90 év felettiiek száma 15 fő; † utolsó útjára ebben az évben 40 lakost kísértünk.
- A Kónyi Szociális és Gyermekegészségügyi Alapszolgálati Központ hagyományaihoz híven ebben az évben is megszervezte a tartós élelmiszer gyűjtést. A felhívásra ismét sok adomány érkezett községünk lakosaitól. Ezúton is megköszönjük az önzetlen segítségüket.
- Játszótereink felülvizsgálata megtörtént, a szükséges felújítások nagy részét elvégeztük, tavasszal folytatjuk. Sajnos az Új Élet utcai játszótéri játékokat a hatóság balesetveszélyesnek nyilvánította és lebontását elrendelte.
- Lakossági kérésre, a közvilágítási lámpákat az utcák jobb megvilágítása érdekében felülvizsgáltuk, néhány lámpát áthelyeztettünk, illetve újak felszerelésére is sor kerül.
- Háztartási sütőolajgyűjtő került kihelyezésre a Piac térre. Kizárólag csavarkupakos PET palackba gyűjtsük! A kihelyezett gyűjtő konténerbe csak használt sütőolajat / zsírt dobjunk (motorolajat és egyéb szintetikus olajokat semmiképpen se!) Vigyázzunk a gyűjtőkonténer és környéke tisztaságára.
- Változik a szelektív hulladékszállítási rend településünkön, az év végi ünnepnapokra való tekintettel december 25 (péntek) helyett december 27-én (vasárnap) kerül sor a „kék” kukák ürítésére. Kérjük, hogy a hulladéktároló edényeket a szállítást megelőző nap (szombat) kora este helyezték ki a közterületre.

Attól nem tartottam, hogy én megbetegszek, inkább attól, hogy esetleg hazahozom.

A Covid-19 járvány mindannyiunk életét megváltoztatta, itt, községünkben is nagyon sok emberhez kellett már jönnie koronavírus tesztlőknek. Ezt a feladatot az Országos Mentőszolgálat végezte, ám a járvány második hullámának felfutása miatt annyira megnőtt az esetszám, hogy az ő kapacitásuk is kevésnek bizonyult, így bevonták a tesztesztelésbe az orvostudományi egyetemek hallgatóit is. Ebben a programban részt vett a kónyi **Csonka Eliza**, a Semmelweis Egyetem gyógyszerész szakos végzős hallgatója is. Őt kérdeztük tapasztalatairól, és mint leendő szakembert, a járvánnyal kapcsolatos véleményéről.

– Hogyan kerültél bele a tesztesztelési programba?

– Első körben kaptunk egy emailt az egyetem Hallgatói Önkormányzattól, melyben az Országos Mentőszolgálat teszteszteléshez kérte a segítségünket. Majd egy héttel később, már rektori levélben értesítették a felsőbb éves hallgatókat – így minket végzősöket is – hogy minimum 7 napot mennünk kell önkéntesként segíteni a mentősöknek, ugyanis olyan magasra nőtt a bejelentett betegek száma, hogy már nem bírták segítség nélkül. A Semmelweis Egyetem hallgatói végzik Győr-Moson-Sopron, Komárom-Esztergom, Pest és Nógrád megye szűrését, egy táblázatban tudta mindenki megadni, hogy hova és mikor szeretne menni. Nekem, mint kónyi lakosnak egyértelmű volt, hogy a győri mentősöknek szeretnék besegíteni.

– Ez tehát a rendes covidszűrés volt, ami nem keverendő össze az iskolákban, óvodákban stb. végzett tömeges szűréssel.

– Igen, így van, a pedagógusok szűrésére engem egyelőre még nem hívtak. Úgy tudjuk, először azokat a hallgatókat keresik meg a kormányhivatalok, akik nem voltak még önkénteskedni az OMSZ-nél, azonban így is előfordulhat, hogy bármikor megcsörren a telefon és menni kell két hétre tesztelni.

– Hogyan működött a szűrés és milyen volt egy munkanap?

– Az első napunkon, hétfő délelőtt egy rövid oktatáson kellett részt vennünk, majd délután pedig elvittek minket a Zrínyi utcai kórházhoz, ahol a mentősök Covid-os bázisa van, egyébként ott helyben is történik statikus mintavételezés. Elmondtak nekünk minden szükséges információt az autókkal, adóvevővel, adminisztrációs dolgokkal kapcsolatban, majd megkaptuk a védőfelszerelést, címeteket és indulhattunk is az első beteghez. Minden reggelünk ugyanúgy indult, 8 órakor a bázison

megkaptuk a felszerelést, címlistát és indulás. Egy nap 16-18 betegről vettünk mintát, volt, hogy Sopronba kellett mennünk vagy Mosonmagyaróvár és környékére, illetve még Kónyban is voltunk egyik nap. Minden betegnél először egy gyors tesztet kellett elvégeznünk, majd, ha ez negatív lett még egy mintát kellett vennünk PCR-vizsgálathoz, amit a nap végén a laborba küldtünk. A bázisra délután 5-6 órakor értünk vissza általában. Az autó belsejét minden nap végén ózongenerátorral fertőtlenítték, nekünk pedig egy vörös zóna volt kijelölve, ahol levehettük a védőfelszerelést és fertőtleníthettük magunkat. Ezután el kellett számolni a megmaradt eszközökkel, el kellett végezni az adminisztrációs feladatokat és indulhattunk vissza a szállásra, amin túl a napi háromszori étkezésünket is biztosították.

– Mivel a munka folyamán elég sok covid-pozitív esettel találkozhattál, nem tartottál-e attól, hogy esetleg te is könnyebben elkapod?

– Attól, hogy én elkapom, igazából annyira nem féltem, mivel nagyon komoly védőfelszerelést biztosítottak nekünk. Ez állt 2 réteg gumikesztyűből, overálból, FFP2-es maszkból, szemüvegből, plexiből és minden betegnél egy harmadik kesztyűt is fel kellett vennünk sterilítási okokból. Ezeket egész nap, csak nagyon indokolt esetben vehettük le, például tankolás vagy étkezés miatt és ezután mindig egy teljesen új felszerelést kellett felvennünk. Így attól nem tartottam, hogy

én megbetegszem, inkább attól, hogy esetleg hazahozom és a családomat megfertőzöm. De első és utolsó napon is végeztek rajtunk egyébként gyors tesztet, ami szerencsére negatív lett mindkét esetben.

– Mint leendő egészségügyi szakember, mi a véleményed általában erről a járványról, mennyire veszélyes, és mennyire lehetséges, hogy rövid időn belül egy újabb hasonló támadjon az emberiségre?

– Azt, hogy egy újabb hasonló pandémia jön-e valamikor, ezt sajnos nem tudnám megmondani, de nagyon bízom benne, hogy ehhez hasonló mostanában, nagyon sok évig még nem lesz. Az, hogy mennyire veszélyes ez teljesen egyén függő, mindenkin más tüneteket produkál ez a vírus. A krónikus betegséggel rendelkező, például cukorbeteg, daganatos megbetegedésben szenvedők, vagy idősebbek sokkal inkább veszélyeztetettebbek, mint egy teljesen egészséges ember. De sajnos tudok olyan ismerősökről, aki fiatal, egészséges és mégis nagyon komoly tünetekkel járt nála a betegség. Nagyon sokan azt gondolják, hogy ez túl van hajtva a médiában, de az egy hetes tapasztalatom is azt erősítette meg, hogy ez egy nagyon súlyos járvány és mindenkinek nagyon oda kellene figyelnie, hogy ha bármilyen tünetet észlel, fejfájás, hőemelkedés, láz, köhögés, nátha, gyengeség vagy tud olyan kontaktról aki pozitív lett, mindenképp szóljon a házi orvosnak, inkább teszteltessük le magunkat. Abban az esetben pedig ha pozitív lett az eredmény, tartsuk be a 10 nap otthoni karantént akkor is, ha nincsenek súlyos tünetek vagy előfordulhat hogy teljesen tünetmentes, mert elég, ha csak valamihez hozzáérünk, másvalaki megfogja és már ezzel át lehet adni a betegséget. Mindenkin máshogy jelentkeznek a tünetek, ezért figyeljünk oda ne csak magunkra, hanem másokra is, különösen az idősebbekre.

Gyógyszer még nincs erre a betegségre, tüneti kezelés javasolt, illetve a szervezetünk felkészítése. Így az immunrendszerünk támogatása céljából ajánlott Bérés csepp, valamint D- és C-vitamin szedése. Szerintem ezt a betegséget sajnos nagyon nehéz megúszni, csak az segít, ha mindenki betartja a korlátozásokat, szabályokat és mindent megtesz annak érdekében, hogy ezt a fertőzést elkerülje. Csak indokolt esetben hagyjuk el otthonainkat és olyankor viseljünk maszkot, illetve kerüljük a tömeget, mossunk minél többször kezet, és fertőtlenítsünk, amikor csak lehetséges.

CsG.

Kónyi (karantén) krónika

Az idei esztendő rendkívüli állapotokat teremtett, így ez a „Kónyi Krónika” helyi eseményeinkről, ünnepeinkről sem lehet hagyományos. Ezeket a lapokon szoktunk beszámolni a Bikafesztivál és Majális, a Gyermeknap, a Kónyi Táncdalfesztivál, a Falunap, a Vakációsirató, a Sportnap és KocoGO! Futóverseny, az Egészégnap, az 56-os forradalmi megemlékezés, az Őszidő rendezvény és az adventi időszak eseményeiről. A járványhelyzet azonban nagyon lecsökkentette ezen rendezvények számát, és amit mégis meg tudtunk tartani, ott is jelentős mértékben átíródott a forgatókönyv. Úgyhogy következtek egy rendhagyó nyárvég és őszi rendhagyó Krónikája.

VAKÁCIÓSIRATÓ

2020. augusztus 29. szombatra valamelyest csitult a járványhelyzet, és ez idő tájt volt a legalacsonyabb a fertőzötték száma. Mivel ennek köszönhetően a korlátozó intézkedések is elég megengedőek voltak – például a rendezvényekre 500 fős létszámkorlátozás volt érvényben – így a népszerű Vakációsiratót végül megszerveztük, természetesen úgy, hogy minimalizáljuk a

fertőzés kockázatát. Ennek érdekében a közkedvelt szabadtéri játékokat egymástól olyan távolságra helyeztük el, hogy elkerülhetőek legyenek a csoportosulások. Ugyanezen okból a 30 éve hagyományos táborút is elmaradt, hogy itt se üljenek egymáshoz túl közel a gyerekek. Helyette Csonka Róbert segítségével most látványgrillen sült a szalonna, és az itteni sorban állás esetén is mindenkit megkértünk a megfelelő távolságtartásra. Ugyanezek a szabályok voltak érvényesek a már említett játékok esetében is, melyekből több felét is kipróbálhattak a gyerekek. A különböző ugráló- és légvárak nem maradhattak el, de újra felállítottuk a tavalyi Vakációsiratón nagy sikert aratott kalandpályát, és a Gyermeknapon ugyancsak roppant népszerűvé váló paintball céllövöldét is (ez az elmúlt évben akkora kihasználtsággal működött egész délután, hogy idő előtt be kellett zárni, mert elfogytak a paintball töltények.) A jó hangulatban telt délutánt szabadtéri mozi zárta volna, ahol a gyerekek a Vízipók Csodapók című magyar rajzfilm-klasszikust tekinthették volna meg, minden bizonnyal jó sokan, hisz a rendezvényen is szép számmal megjelentek és a nyári vetítések nézőszáma is erre utalt. Úgy tűnik azonban, hogy 2020-ban

semmi nem működik úgy, ahogy azt szeretnénk, hisz lényegében az egyetlen olyan rendezvényt, amit nagyjából sikerült megtartani, sem tudtuk a terveknek megfelelően lebonyolítani. Este hét óra körül ugyanis akkora vihar csapott le a falura, amit nagyon régen láttunk utoljára. Így a Vakációsiratót végül mozivetítés nélkül, idő előtt le kellett fűjni, hogy mindenki épségben hazaérhessen még az elemek elszabadulása előtt.

NYÁRI VIHAR

(Fotó: Időkép MikIce (Kónyi))

Ahogy tehát a Vakációsirató kapcsán említettük, 2020. augusztus 29-én este 19 óra tájban félelmetes szupercella érte el Kónyi térségét. Hatalmas szélviharral indult az egész, szinte vízszintes esővel, jéggel folytatódott. Körülbelül húsz percig tombolt felettünk, és ezalatt elég komoly pusztítást végzett a település területén és a környékén is. Egyébként egészséges és hatalmas fákat tépett ki gyökerestül, tetőket bontott meg, kéményeket döntött le, vezetékeket tépett le, és komoly méretű faágakkal szórt tele mindent.

A templom tornyán lévő csúcsdíszet is megbillentette. Ezt azóta el is távolították, így egyelőre kereszt nélküli a templomunk (a faluban már az a vicces megoldás kezd terjedni, hogy csak a bika volt túlsúlyos, amit fel akartak húzni a toronyba). A legkomolyabb kárt azonban az E-on hálózatan okozta, a vihar, ott ugyanis 5 oszlopot döntött ki mely a községet ellátó vezeték tartotta. Ennek eredményeképpen 24 órán át nem volt áram a település nagy részén. Másnap az egész a faluban kárelhárítás folyt, mindenki a saját területén igyekezett felszámolni a néhol egészen kaotikus állapotokat. Az önkormányzat is így tett, közben pedig az E-on munkatársai dolgoztak az áramszolgáltatás visszaállításán, ez azonban a károk komolysága miatt nem bizonyult túl könnyű feladatnak. Két aggregátor is érkezett a faluba, ezeket a legtöbb háztartást ellátó trafókörökre kötötték, így legalább a falu egy kis részén volt villany. Végül több, egyéb probléma után az esti órákban sikerült visszaállítani az áramszolgáltatást a településen.

DR. ZACHER GÁBOR: MINDENNAPI FÜGGŐSÉGEINK 2.0 ÉS A COVID 19

Idén a Faluházban sem tudtunk sok eseményt rendezni, hiszen a járványügyi veszélyhelyzet miatt az év egy részében zárva kellett tartani. Ezen kívül tilos volt, vagy legalábbis nem volt ajánlott nagyobb tömegeket megmozgató rendezvényt tartani. Így lényegében az egyetlen, komolyabb érdeklődésre számot tartó program az intézményben

Dr. Zacher Gábor: Mindennapi függőségeink 2.0 és a Covid 19 című előadása volt. Azonban itt is változtatnunk kellett a korábban megszokott renden, a vírusvédelem érdekében, így az előadáson való részvétel regisztrációhoz volt kötve.

Dr. Zacher Gábor toxikológus főorvos Budapesten született 1960. október 8-án. Elsőre nem vették fel az orvosi egyetemre, ezért előbb állatgondozónak ment, majd műtősfíú lett az egyik koraszülött-osztályon. Az egyetem és a kórház mellett pedig folyamatosan mentőzött, 18 évig mentőtisztként, majd mentőorvosként vonult a betegekhez, mert mindig is érdekelte a sürgősségi ellátás, ahol azonnali döntéseket kellett hozni. A Semmelweis Egyetem Általános Orvostudományi Karán 1986-ban végzett. 1998-ban került a Honvédkórház baleseti sebészetéről a Korányi Intézetbe, – ahonnan megszervezte az országos toxikológiai ellátást – és 2013-ig a Péterfy Sándor Utcai Kórház-Rendelőintézet és Baleseti Központ klinikai toxikológiai osztályának főorvosa volt. Működése alatt e kórházi részleg nemzetközi elismertségre tett szert. Évente közel kilencezer embert kezelnek különféle mérgezések és függőségek miatt. 2014-től a Honvédkórház Sürgősségi Betegellátó Centrumjának vezetője. Itt az elégtelen feltételek miatt 2019-ben felmond, azóta a Hatvani Kórházban dolgozik, és újra mentőzik. Emellett Klinikai toxikológiát oktat a Semmelweis Egyetemen, a Szegedi Tudományegyetemen és a Pécsi Tudományegyetem Egészségügyi Centrumában. 2002 óta orvosi toxikológus igazságügyi szakértőként tevékenykedik, és Narkológia című tantárgyat oktat a Nemzeti Közszolgálati Egyetemen. Gyakori és mára közkezdvelt médiaszereplő, az egyik legismertebb orvos az országban. Megjelenése, fellépése, hanghordozása határozott, mindig egyenesen és nyíltan fogalmaz, a divatos szófordulatokkal élve.

A 2020. szeptember 10.-én csütörtökön a Faluházban tartott lendületes előadására is ez volt a jellemző. Dr. Zacher Gábor beszélt a jó és a rossz függőségeinkről, és legfőképp arról, hogy ezekre milyen hatást gyakorol a Covid 19 világjárvány. Természetesen részletesen szót ejtett a koronavírus-fertőzésről, és arról, hogy milyen súlyos következményekkel jár annak elbogatellizálása és a járványügyi intézkedések be nem tartása. Külön felhívta a figyelmet a maszkviselés fontosságára, mely a különböző közösségi oldalakon terjedő tévhitekkel ellentétben teljesen veszélytelen, viszont tényleg az egyik legfontosabb védekezési mód a járvány ellen. Azok, akik részt vettek rendezvényünkön, rendkívül tartalmas, humorral is fűszerezett két órát tölthettek el.

EGÉSZSÉGNAP

A 2020. október 7-én, szombaton megtartott egészségnap azon kevés rendezvények egyike volt, amit, bár természetesen kissé másként mint szoktuk, sikerült megszervezni. A hagyományostól abban különbözött ez az esemény, hogy a szűrővizsgálatokon való részvétel előzetes regisztrációhoz volt kötve, és óránként csak tíz ember lehetett az épületben. Azonban a helyiek ez alkalommal is sokféle vizsgálatot végeztethettek el magukon, és szerencsére idén is szép számmal éltek ezzel a lehetőséggel. Az EFOP-1.5.2-16-2017-00028 „Humán szolgáltatások komplex fejlesztése a Rábaközben” projekt keretein belül megvalósult rendezvényen a következő szűrővizsgálatokat lehetett igénybe venni: gerincgörbületi és mozgékonyosság vizsgálat; statikus talpterhelés; testösszetétel mérés; íriszdiagnosztika; szívstressz mérés; látásvizsgálat; melanóma szűrés; érállapot mérés; mágneses rezonancia vizsgálat; egy csepp vérből vércukor- és koleszterinmérés, valamint PSA gyorsteszt. Emellett a Kónyi Csengettyűs Sajtműhely bemutatója és vására is várta a helyieket.

KÜLÖNLEGES MEGEMLÉKEZÉS

AZ 1956-OS FORRADALOM ÉS SZABADSÁGHARCRA

Az 1956-os forradalom és szabadságharc eseményeire való megemlékezés minden esztendőben fontos eseménye községünknek. Ezt a rendezvényt az utóbbi években az iskolával együttműködve tartottuk meg, idén azonban erre nem volt lehetőség, hiszen az iskolai ünnepség is elmaradt. Bár akkor még nem tiltották a tömegrendezvényeket, de mindannyiunk egészségének védelme érdekében nem volt ajánlatos megtartani. Ehelyett azt a megoldást választottuk, hogy egy rövid videót forgattunk a szabadságharc hőseinek emlékére, amely aztán adásba került a Rábaköz TV-ben, valamint az önkormányzat netes felületein is megtekinthető volt, és örömlnkre nagy nézettséget ért el.

A kisfilmet az Erkel Ferenc Énekkar indította a Himnusz elénekléséve, majd Aller Imre polgármester mondott ünnepi beszédet: „Kedves Kónyiak, tisztelt Ünneplő Közösség! „1956-ban a magyar nép rövid 12 napra kivívta saját függetlenségét. Ezek az elszánt hazafiak úgy lázadtak fel a hatalmas szovjet birodalom ellen, hogy alig volt más fegyverük, mint a szabadság pusztája szeretete.” Condoleezza Rice, az Amerikai Egyesült Államok külügyminisztere mondta e szavakat nemzetünk egyik legfontosabb szabadságküzdelméről. 1956. október 23-a azon ritka pillanatok egyike volt a magyar történelemben, amikor világnézetétől függetlenül minden magyar, legyen munkás, paraszt vagy értelmiségi, egyet akart: szabadságot. Olyan kegyelmi pillanat volt ez, ami száz évenként egyszer szokott bekövetkezni egy nemzet életében, és melynek hatása napjainkig érezhető. Nagyon bízom benne, hogy ez a hatás nem csak abban merül ki, hogy minden esztendőben megemlékezünk a különböző hivatalos ünnepségek keretében '56 hőseiről és mártírjairól, hanem abban is, hogy még él bennünk a „szabadság pusztája szeretete”. Ha nem is erről szól minden napunk, ha nem is lángol bennünk úgy, mint azokban a 64 évvel ezelőtti fiatalokban, akik lényegében pusztán kézzel indultak meg a szovjet tankok ellen, de egy kis szikrája talán még bennünk él. Vigyázzunk erre a szikrára, mert többet ér, mint az ünnepségek lassan kiüresedő szónoklatai, és jobban őrzi '56 hőseinek emlékét, mint bármely fellobogózott épület. És higgyünk abban,

hogyan a mi életünkben is eljön majd az a pillanat, amikor a sajnos megszokott széthúzás helyett mindenki egyet akar: egy olyan szabad, békés, európai országban élni, melyért azok a fiatalok az életüket áldozták. Ezen álmok megvalósításához nincs szükség forradalomra, elég, ha azt a szikrát nem hagyjuk veszni magunkban, és mindig tűzzé lobbantjuk, ha valamely szabadságjogunkra törnek. Mert ahányszor megfosztanak bennünket bármely szabadságjogunktól,

annyiszor lopnak el valamennyit '56 hőseinek emlékéből is. Így már csak miattuk, és a magyar évszázadok többi szabadsághőseinek emléke miatt sem szabad hagynunk veszni ezt a szikrát. Csak akkor lehetünk méltóak hozzájuk, ha mindannyian az ő álmaik

megvalósításáért küzdünk, és ha ezeket az álmokat a saját álmainkka formáljuk, majd a mindennapok valóságává tesszük. Csak így nem lesz hiábavaló az a rövid 12 nap, mely szívünkben végtelenné nőtt, hiszen átalakított mindent történelmünkben. És hiába fojtották vérbe, hiába próbálták kitörölni az emlékezetünkéből, hiába akarják a különböző politikai irányzatok időről időre átírni a maguk szája íze szerint, mindezen mégis átvilágít annak az októberi napnak és azoknak a fiataloknak a szabadságszeretete.

Kívánom, hogy ez a tisztaság és lelkesedés maradjon példa mindannyiunk és a jövő magyarjai számára is!”

A köszöntő után az Erkel Ferenc Énekkar Eugen Suchon Szülőföldem tája című kórusművét adta elő, majd Horváth Viktória

szavalta el Dutka Ákos Ember és magyar című költeményét: „(...) A csillagokba írta szentelt nevetek. / Köszönöm néktek, drága szent fiúk, / Hogy visszaadtátok a csüggedő hitet, / S a barrikádok hunyó szent sugarinál / Adynak kiáltjuk szabadon ma már, / Mit az Ég falára vérrel írtatok: / Emberek vagyunk, újra magyarok!” A kisfilmet az Erkel Ferenc Énekkar zárta Dobos Attila A magyarok világhimnusa című művével.

CS.G.

Adventi üzenetek

A 2020-as adventi rendezvényeinket az 56-os forradalmi megemlékezéshez hasonlóan videós formátumban oldottuk meg oly módon, hogy az első három vasárnapra egy-egy adventi üzenetet vettünk fel. Ezeket aztán feltöltöttük a youtube-ra, és megtekinthetőek voltak az önkormányzat facebook-oldalán valamint a Rábaköz TV-n is.

Advent első vasárnapján **Brezina Balázs** plébános üzent a kónyiaknak és megáldotta a település adventi koszorúját a Faluházban, de természetesen hagyományainknak megfelelően egy nagy adventi koszorút is állítottunk a Díszterre. „Nagy tisztelettel és szeretettel köszöntök mindenkit, aki így csatlakozik hozzánk ebben a furcsa adventi időben, amikor községünk adventi koszorúján sorban felgyúlnak a gyertyák. Adventben, a várakozás idején várjuk a születendő gyermeket. Nagyon

szép, ahogy a családokban mondják: gyermeket várnak. Mert egy gyermek csak ott születhet meg, ahol igazán várják. Jézus Krisztus ebben az adventben a mi szívünkben szeretne megszületni. Ebben az időszakban csónakba száll a tenger, az isten fia eljön közénk, felkínálja a szeretetét minden ember számára” – mondta el többek között Balázs atya.

Az adventi koszorú második gyertyáját **Csikai Gábor** faluházvezető, önkormányzati képviselő gyújtotta meg, és ezt üzent a kónyiaknak. „Elgondolkodtam azon, vajon miért is van szükség egy, az egész emberiséget fenyegető veszedelemre ahhoz, hogy elkezdjünk visszatérni a karácsony igazi szellemiségéhez, a várakozással teli csendhez és az önmagunkra, szeretteinkre való odafigyeléshez? Miért nem tudjuk külső kényszer nélkül is meglelni azokat az örök és

soha ki nem hunyó értékeket, melyeket 2 évezred távolából is sug nekünk az a kisdéd ott abban a betlehemi jászolban? Mert a legfontosabb dolgok ezek, és jó lenne, ha nem csak ebben az időszakban figyelnénk rájuk, hanem egész évben, sőt egész életünkben lenne egy kis zug a szívünkben, ahol mindig advent van és sosem ér véget a karácsony.”

A harmadik gyertya meggyújtásakor **Horváth Margit** nyugalmazott pedagógus osztotta meg gondolatait a helyiakkal:

„Régen úgy volt, hogy a karácsony fehér volt, a bejgli pedig mákos vagy diós. Ma úgy van, hogy a karácsony inkább szürke, a kalács szilvás-kókuszos, és természetesen gluténmentes. Akárki akármit mond, fura világ ez. Azzá lett, mert azzá tettük. A karácsony üzenetét azonban nem lehet megváltoztatni. A lelkében megtisztult, szeretetben és hitben élő ember tudja, mi a fontos, és mi nem az. Töltsd azokkal az ünnep perceit, akikben megbízol, akiket tisztelsz, akiket szeretsz. Aki hittel várja a karácsonyt, annak a felső akarat, aki hit nélkül, de tisztán, annak a család, aki a szívével, annak mindkettő nagyszerűségét jelenti az ünnep.”

Ezekkel a gondolatokkal kívánunk minden kónyinak, akár itt lakik, akár már csak a lelkében kónyi, szeretettel és legfőképp egészséggel teli adventi várakozást, és áldott karácsonyt!

Helló ősz! Itt a tél!

Ebben az évben a járványhelyzet miatt, a faluszépítő felhívásunk közzététele elmaradt. Ennek ellenére, nagy örömünkre ismét találkozhattunk a falut járva kedves alkotásokkal, melyek egy részét lapunk hasábjain közzé teszünk.

Köszönjük az alkotásokról készült képeket!

